[illegible] 1925-26

പുസ്തകം 17 ലക്കം 2

3C
R6ിm211, N11VD
M26.17.2
186266.

OFFICE ... OF BOOKS
13 DEC 1926

Regd. No. M. 916

THE VEDANTA DIPIKA

வேதாந்த தீபிகை.

அக்ஷய வருஷ,
1925—1926.
ஸம்புடம் 17.

கார்த்திகைமீ.
NOVEMBER.
ஸஞ்சிகை 2

பத்ராதிபர்.
ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

விஷய ஸூசிகை.

1. பிரம்ம மீமாம்ஸா பிரமேய ஸங்கிரகம்:— ஸ்ரீ. உ. வேதாந்த சிரோமணி தோட்டாலம் வேணுகோபாலாசாரியர். 43
2. பகவானும் கோபமும்:— ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர். 51
3. பிரபந்நனின் உத்தராவஸ்தை:— ஸ்ரீ. உப. தென்குளந்தை நாராயண ஐயர். 57
4. ஸுக்ரீவ ஸக்யம்:— ஸ்ரீ. உப. வி. ஆர். நரஸிம்மாசார்யர். 61
5. புஸ்தக விமர்சம்:— 71
6. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்:— 73
7. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்:— ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர். 1
8. ஸ்தோத்ர ரத்நம்:— 1

K. R. Press, Madras.

வருஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0.] [ஸஞ்சிகை 1-க்கு அணா 6

<u>பாதி விலை!</u> **ஒரு மாதம் வரை** <u>பாதி விலை!!</u>

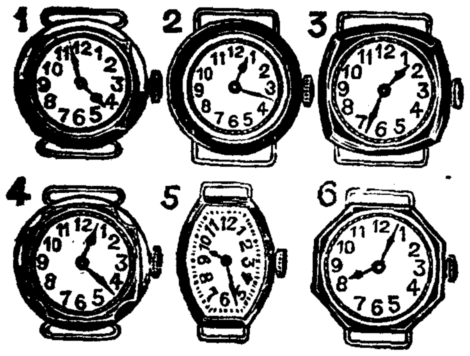

அசல் விலை ரூ. 14.
பாதி விலை ரூ. 7.

22-காரட். ரோல்டு கோல்டு கை கெடியாரம். 10 வருஷம் உத்திரவாதம். பார்வைக்கு அழகாயிருக்கும், இக்கெடியாரங்களில் எம்மாதிரிஷேப் ஆனபோதிலும் ஒவ்வொரு கடியாரமும் ஒரு பட்டுப் பட்டையுடன் அனுப்பிவைக்கப்படும்.

☞ ஸ்வான் ஹவுஸ், தபால்பெட்டி, நெ. 508,
பி. டி. மதராஸ்.

இனாம்! இனாம்!!

இச்சமயம் தவறாதீர்கள்!!

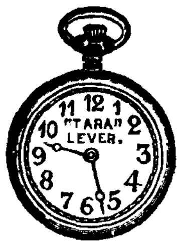

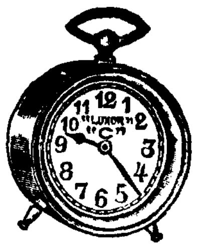

சிலநாளைக்கு மாத்திரம்!!

உலகமெங்கும் ப்ரஸித்திபெற்ற தாராலீவர் லாக்கட் லீவர் கடியாரம் விலை ரூ. 5-0-0 உள்ளது. உள் டையலின்மேல் ஐந்துவருஷம் உத்திரவாதம். காலத்திற்கு சரியான மணியை காட்டக்கூடியது. இக்கடியாரத்தை ஆர்டர் செய்கிறவர்களுக்கு ஒரு "C" டைம்பீஸ் இனாமாகக்கொடுக்கப்படும். இச்சமயம் தவறாதீர்கள். சில நாளைக்கு மாத்திரம். கடியாரம் ஒன்றுக்கு விலை ரூ. 5-0-0 முந்துங்கள்.

விலாசம்:— காப்டன் வாச் கம்பெனி,
தபால்பெட்டி 265 மதராஸ்.

ஸ்ரீ:

ஶ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர். வங்கிபுரம், ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 17.] அக்ஷய வருஷம், கார்த்திகைமீ [ஸஞ்சிகை 2.

[illegible] ||

[ஸ்ரீபாகவதம் 1-௪-28.

ப்ரம்மமீமாம்ஸா ப்ரமேய ஸங்கிரகம்.

[ஸ்ரீ. உ. வேதாந்த சிரோமணி தோட்டாலம் வேணுகோபாலாசாரியர்.]

1. மீமாம்ஸையின் ஸ்வரூபம்.

வேதவாக்கியங்களைக்கொண்டு அவைகளின் பொருளாகிய தர்மத்தையும் ப்ரம்மத்தையும் அவைகளின் ப்ரகாரங்களையும் தீர்மானிக்கப்புகும் காலத்தில் அதற்குச் சாதகமாயிருக்கும் நியாயங்களை எடுத்துரைக்கும் சாஸ்திரத்திற்கு மீமாம்ஸை என்னும்பதம் வழங்குகின்றது. இவ்வர்த்தத்தை சாஸ்திரக்காரர்கள்,

‘[illegible] ||
இதி கர்தவ்யதா[illegible] மீமாம்ஸா [illegible] ||

என்று வெளியிட்டார்கள். ப்ராமணன் (த்விஜன்) தன்னுடைய கர்பாஷ்டமவயதிலிருந்து ‘ஸ்வாத்யாயோऽத்யேதவ்ய:’ ‘அஷ்டவர்ஷம் ப்ராஹ்மணமுபநயீத தமத்யாபயீத’ என்றபடி, ‘[illegible] ஶ்ரோத்ரியம் [illegible]’ என்று சொல்லிய ஆசாரிய குணங்களமைந்த குருவிடம் சென்று உபநயநம் செய்துகொண்டு கிரமமாக வேதாத்யயனம் செய்யவாரம்பித்து,

186766.
BL
R[illegible] / M11 V
M26.17.2

[illegible] ।
[illegible] ॥

என்கிறபடி சுக்லபக்ஷத்தில் வேதத்தையும் கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் ‘ [illegible] ’ என்று கூறிய ஆறு அங்கங்களையும் அத்யயநம் செய்துமுடிந்ததும் வேதவாக்கியங்களில் அத்யயந காலத்திலேயே வியாகரணம் முதலியவைகளின் ஸஹாயத்தால் ஒருவித வ்யுத்பத்தி பிறந்திருந்தபோதிலும் தீர்மானமான அர்த்தஜ்ஞானமுண்டாகாததாகையால் அத்தீர்மானத்தை உத்தேசித்து அக்குருவிடமேயிருந்து அச்சந்தேகங்களை விசாரஞ்செய்து தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்கிற எண்ணம் அவனுக்கு ஸஹஜமாகவே உண்டாகும். அப்படி விசாரிக்கும் சாஸ்திரத்திற்கே ‘ மீமாம்ஸா ’ சாஸ்திரமெனப்பெயர்.

2. இதில் இரண்டு காண்டங்கள்.

ஸாதாரணமாய் மனிதன் முதலில் உலகவாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுப் பிறகு அவை நிஸ்ஸாரமெனவறிந்து அதன் பின்னரே பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தைப்பற்றி விசாரிக்கக்கூடும். ஆனதுபற்றியே வேதமும் முதலில் கர்மகாண்டத்திலிருந்து துடங்கி, மோக்ஷத்தையும் அதன் ஸாதநத்தையும் வெளியிடுகின்ற உபநிஷத்துடன் முடிவுபெறுகின்றது. அதுபற்றியே உபநிஷத்துக்கு வேதாந்தம் என்று மற்றொரு பெயருண்டு. வேதத்தின் கடைசி பாகம் என்று அதன் பொருளாகும். (இதையொட்டி பிரம்மஸ்வரூபத்தை வெளியிடும் நூல்களெல்லாவற்றிற்கும் இத்தாத்பர்யத்துடனேயே வேதாந்த சப்தம் வழங்கலாயிற்று.) அவ்வேதத்தின் அர்த்தத்தை நிச்சயிக்கப்புறப்பட்ட மீமாம்ஸா சாஸ்திரமும் தனக்கு மூலமாகிய வேதத்தின் கிரமத்திலேயே முதலில் கர்மகாண்டத்தைப்பற்றி விசாரித்துப்பிறகு அதன் சேஷபூதமான தேவதாஸ்வரூபத்தைச் சோதித்துப்பின் பிரம்மஸ்வரூபத்தை விசாரிக்கின்றதாகும். தேவதாகாண்டம் கர்மகாண்டத்தின் ஓர் பிரிவு ஆகையால் கர்மகாண்டம் பிரம்மகாண்டம் என்று இரண்டு காண்டங்களாகவும் அதையும் தனியே கணக்கிட்டால் மூன்று காண்டங்களாகவும் சொல்லப்படுவதுண்டு.

3. அவைகளின் பரிமாணம்.

இம்மீமாம்ஸா சாஸ்திரம் ‘ [illegible] ’ என்று துடங்கி ‘ [illegible] ’ என்று அறுதியாக இருபது

அத்யாயங்கள் அடங்கியதாகும். முதல் பன்னிரண்டு அத்யாயங்கள் ஸ்ரீ வேதவியாஸரின் சிஷ்யராகிய ஜைமினி மஹரிஷியால் செய்யப்பெற்றது. இதையே கர்மமீமாம்ஸை தர்மமீமாம்ஸை அல்லது கர்மகாண்டம் என்னும் பெயர்களால் வழங்குகிறார்கள். பதின்மூன்று துடங்கி நான்கு அத்யாயங்கள் காசக்ருத்ஸ்நர் என்பவரால் செய்யப்பட்டது. இதையே தேவதாகாண்டமென்பார்கள். பதினேழு துடங்கி நான்கு அத்யாயங்கள் ஸ்ரீவேதவியாஸர் தம்மாலேயே அருளிச்செய்யப்பட்டதாகும். இதை பிரம்ம மீமாம்ஸையென்றும் வேதாந்த மீமாம்ஸை என்றும் சாரீரக மீமாம்ஸை என்றும் சொல்வது.

4. அத்தியாயந்தோறும் விஷயம்.

இவ்வாறு ஆரம்பித்த விசாரசாஸ்திரமாகிய மீமாம்ஸா சாஸ்திரம், முதலில் வேதபிராமாணியத்தை ஸாதிக்காவிடில் நிலைநிற்கமாட்டாதாகையால் முதல் அத்தியாயத்தில் வேத பிராமாணிய ஸமர்த்தந பூர்வகமாக வேத பிரதிபாத்யம் தர்மம் என்று தர்மஸ்வரூபம் (கர்மஸ்வரூபம்) நிரூபிக்கப்பட்டது. இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் அக்கருமங்களின் விரிவு சப்தாந்தராதி ரூப பிரமாணங்களால் விளக்கப்பட்டது. மூன்றாவதில் கர்மங்களில் இன்னதொன்று அங்கி (பிரதாநம்) யென்றும் மற்றவை அங்கியைச்சார்ந்தது என்றும் கூறப்பட்டது. நான்காவதில் இன்னதொன்றே பிரயோஜகம் என்றும் மற்றொன்று பிரயோஜ்யம் என்றும் பிரயோஜ்ய பிரயோஜகபாவம் வெளியிடப்பட்டது. ஐந்தாவதில் இது முன்னே மற்றொன்று அதன்பின்னே என்கிற கிரமம் விசாரிக்கப்பட்டது. ஆறாவதில் இன்னின்ன கர்மங்களில் இன்னின்னாருக்கு அதிகாரம் என்று பரக்கப்பேசப்பட்டது. ஏழாவதில் ஸாமாந்ய அதிதேசமும் எட்டில் விசேஷ அதிதேசமும் காட்டப்பட்டது. அதிதேசமாவது— எந்தப் பதார்த்தம் எம்மாதிரியான உபகாரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு எதற்கு அங்கமாக அமைகின்றதோ அப்பதார்த்தத்தை அவ்வுபகாரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டே வேறொன்றுக்கு அங்கமாக்குதல். ஒன்பதில் ஊஹம் விசாரிக்கப்பட்டது. ஊஹமாவது—பிரகிருதியில் ஒருவிதமாக இருக்கின்ற மந்திரம் முதலியவற்றை விகிருதியில் அதற்குத்தக்கபடி மாற்றிக்கொள்ளல். பத்தில் பாதம் கூறப்பட்டது. பாதமாவது பிரகிருதியிலிருக்கும் பதார்த்தம் விகிருதியில் வரும்போது சிலகாரணங்களால் அப்பதார்த்தம் விகிருதிக்கு அங்கமாகைக்கு பிரமாணமில்லாமலொழிகை. பதினொன்றில் தந்திரம் காட்டப்பட்டது. அதாவது—அநேகங்களை உத்தேசித்து ஒரு பதார்த்தத்தை ஒருதரமே அநுஷ்டித்தல். பன்னிரண்டில் ஒரு அங்கத்தால் பெற

வேண்டிய உபகாரம் வேறு வழியால் கிடைத்துவிட்டால் அதை அநுஷ்டிக்காமல் விடுகை என்னும் பிரஸங்கம் விளக்கப்பட்டது இப்படி இப்பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களும் கர்மஸ்வரூபத்தைச் சோதிக்கின்றமையால் கர்மமீமாம்ஸை என்று சொல்லப்படுகின்றது. இதற்குமேல் நான்கு அத்தியாயங்கள் முறையே, தேவதா ஸ்வரூபம், அவர்களின் பேதம், அவர்களையுபாஸித்தல், அவற்றின் பலம் இவைகளை விவரிக்கின்றன. இதற்கு மேல் பிரம்மகாண்ட விசாரமென்கிற நான்கு அத்தியாயங்களில் முதலாவதால் ஸர்வகாரண வாக்கியங்களுக்கும் பகவானிடமே ஸமந்வயம் என்கிற விஷயம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இரண்டாவதால் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்திற்கு ஒருபடியிலும் கலக்கம் வராதபடி பரமத நிராகரணம் செய்து பிரம்மமே காரணம் என்கிற விஷயம் நிலை நிறுத்தப்பட்டது. மூன்றாவதால் பரம புருஷார்த்த ஸாதநமான பகவதுபாஸநம் அவற்றின் அங்கங்களுடன் பரக்கப்பேசப்பட்டது. நான்காவதால் பரபிரம்ம பிராப்திரூப பரமபுருஷார்த்தம் விளங்கக்காட்டப்பட்டது. ஆக இந்நான்கு அத்தியாயங்களால் முறையே ஸமந்வயம், அவிரோதம், உபாயம், பலம் என்ற நான்கு விஷயங்கள் கூறப்பட்டன. இந்நான்கு அத்தியாயங்களை இரண்டு பாகமாகப் பிரித்து முதலிரண்டு அத்தியாயங்கள் (முதல்த்விகம்) காரணவிஷயமென்றும் இரண்டாவது இரண்டத்தியாயங்கள் (உத்தரத்விகம்) காரிய விஷயம் என்றும் சொல்லப்படுவதுண்டு. பிரம்மமே காரணமென்பதைச் சொல்வதால் பிரதமத்விகம் காரணவிஷயமாயிற்று. நம்முடைய பிரயத்நஸாத்யமான உபாஸநத்தையும் அதன்பலமான பிரம்மபிராப்தியையும் சொல்வதால் உத்தரத்விகம் காரியவிஷயமாயிற்று.

5. பிரம்ம மீமாம்ஸை கர்ம மீமாம்ஸையுடன் ஒரு சாஸ்திரம்,

'ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய:' (தன் சாகை முழுவதையும் அத்யயநம் செய்யவேண்டும்) என்கிறவிதியினால் ப்ராப்தமான அத்யயநம் வேதம்முழுமைக்கு மானாற்போலே அதின் அர்த்தவிசாரமும் (கர்மகாண்டம் துடங்கி பிரம்மகாண்டம்வரை) முழுவது மவசியம் என்பதை முன்னமேயே ஸூசிப்பித்தோம். இங்கு சிலர் இவ்வாறு ஆக்ஷேபிக்கின்றார்கள். அதாவது:—

விசாரத்திற்கு ஆபாத பிரதீதி (அர்த்தநிர்தாரணம் வாராமை. அரைகுறையாகத் தெரிதல்) காரணம். அவ்வாபாதபிரதீதி அத்தியயநம் செய்த பிறகே உண்டாகத்தக்கது. ஆகையால் விசாரத்திற்கு பூர்வபாவியாக அத்தியயநம் அபேக்ஷிதமே யல்லது மற்றொன்றும் அபேக்ஷிதமல்ல. ஆகையால் வேதாந்தார்த்த விசாரத்திற்கு உபநிஷதத்தியயநம முடிந்திருக்க

வேண்டுமென்கிற ஒரு அம்சம் அபேக்ஷிதமொழிய கர்மமீமாம்ஸா விசாரமபேக்ஷிதமல்ல. அத்யயந க்ரமத்தையொட்டி கர்மவிசாரம் முன்செய்து பின் பிரம்மவிசாரம் செய்வதல்லவோ நியாயமானதெனில், இரண்டிலுமதிகாரிகள் வெவ்வேறானவர்களாதலால் அது உசிதமல்ல. ஏனெனில், ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றிற்குச் சாதநமான யாகங்களைப் போதிக்கும் பூர்வபாகத்தில் போகத்தில் ஆசையுள்ளவர்களுக்கு அதிகாரம். பிரம்ம பிராப்தியையும் அதற்குச் சாதநத்தையும் தெரிவிக்கும் உபநிஷத்பாகத்தில் முமுக்ஷுக்களுக்கு அதிகாரம். அப்படியே பலமும் வெவ்வேறானது. கர்மங்களால் கிடைக்கக்கூடிய பலம் க்ஷயிக்கக்கூடிய ஸ்வர்க்கம், பகவதுபாஸநத்தாலோ சாசுவதமான மோக்ஷம். மேலும், இரண்டு சாஸ்திரங்களின் விஷயமும் வேறுபட்டது. பூர்வ மீமாம்ஸையில் தர்மம் விஷயம், உத்தர மீமாம்ஸையில் பிரம்மம் விஷயம். ஆக விஷய பிரயோஜநாதிகாரி பேதங்களையிட்டும் வேறு சாஸ்திரமென்பதே பொருந்தும். மேலும், இச்சாஸ்திரங்களிரண்டிற்கும் பிரவர்த்தகர்கள் (ஜைமினி, காசகிருத்ஸ்னர், வியாஸர்,) வெவ்வேறான படியாலும், பரஸ்பரம் அநேகவிரோதங்களிருக்கின்றனமையாலும் சாஸ்திரபேதம் ஸித்தம். அவ்விரோதங்களாவன - ஜைமினி பூர்வகாண்டத்தில் அக்னியாதி சப்தமாத்திரமே தேவதை யென்றும் அல்லது லௌகிகாக்னி முதலிய அர்த்தங்களுடன் கூடிய சப்தமாவது தேவதையே யல்லாது ஒரு சரீரவிசேஷத்துடன் கூடிய இந்திர ஸூரியாதிகள் தேவதைகளல்ல வென்றும் திரவிய தேவதைகளின் சேர்க்கையில் திரவியமே பிரபலமென்றும் கூறுகின்றார். ஸ்ரீவேதவியாஸரோ பிரம்ம ஸூத்திரத்தில் தேவதாதிகரணத்தில் இதற்கு மாறாக சரீரம் சக்தி விபூதி இவைகளுடன்கூடிய தேவதைகள் உண்டென்றும் அவர்களுக்கு பிரம்மோபாஸநத்தில் அதிகாரமுண்டென்றும் ஸ்தாபித்திருக்கிறார். இம்மாதிரி அநேகம் பரஸ்பர விரோதம் பிரபலமாயிருப்பதால் சாஸ்திரபேதம் சொல்லவேண்டுமே யல்லாது ஒரு சாஸ்திரமெனச் சொல்லவொண்ணாது என்று.

6. இதற்குச் சமாதானம் கூறுகிறோம்.

ஸாங்கவேதாத்யயநத்தில் ஸமஸ்தவேதமும் விஷயமாதலால் அதன் மூலமாயுண்டாகும் ஆபாதபிரதீதியும் ஸமஸ்த வேதவிஷயம். அவ்வாபாத பிரதீதியைக்கொண்டு பிரவர்த்திக்கும் விசாரமும் ஸமஸ்தவேதவிஷயமாகவேயிருக்கவேண்டும். ஆனதுபற்றி அவ்விசாரத்தை அவ்வேதத்தின் ஒரு பாகத்தில் மட்டும் போதுமென்று சொல்லக்காரணம் வேண்டும். அப்படி ஒரு பாகத்தில ஸங்கோசம்செய்து பிரம்மவிசாரம் மட்டும் போதுமெனில் இதைத்தான் விட்டு கர்மவிசாரம்மட்டும் போதுமெனலா

காதோ? மீமாம்ஸாவிசாரம் விதிமூலமாய் பிராப்தமாகாமல் காமனு பிராப்தமாதலால் காமனையைக்கொண்டு (எதை விசாரிக்கவேண்டுமென்று ஆசை உதிக்கின்றதோ அதை விசாரிக்கட்டும் என்று) வியவஸ்தை சொல்லலாமெனில்— காமனை இரண்டு விஷயத்திலும் உண்டாகக்கூடும். புருஷன் நான்கு புருஷார்த்தங்களையனுபவித்தாலும் யாதொரு விரோதமுமில்லையன்றோ ?

விஷய பிரயோஜநாதிகாரிகளும் இரண்டு பாகங்களுக்கும் வெவ்வேறானவர்களல்ல. பொதுவில் வேதார்த்தம் என்கிற பெயருடன் வேதார்த்தம் விஷயம். புருஷார்த்தம் பிரயோஜனம். அப்புருஷார்த்தத்தை விரும்புவோன் அதிகாரி என்று பொதுவில் கூறவேண்டுமேயல்லது அவற்றின் அவாந்தரபேதத்தை முன்னிட்டு சாஸ்திரபேதம் கொள்ளக்கூடாது. அப்படியாகில் ஒரு சாஸ்திரமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவற்றிலும் பூர்வ மீமாம்ஸையில் முதல் ஆறு அத்யாயத்திறகும் இரண்டாவது ஆறு அத்யாயத்திற்கும் அவற்றிலும் ஒவ்வொரு அத்யாயத்திற்கும் அவாந்தரபேதமுண்டாகையால் ஒவ்வொரு அத்யாயத்தையும் வெவ்வேறு சாஸ்திரமாகக் கொள்ளவேண்டிவரும். இத்தாத்பர்யத்துடனேயே வித்யா ஸ்தாநங்களை (வித்யையை போதிக்கும் சாஸ்திரங்களை) பதினான்காகக் கணக்கிட்ட மஹரிஷிகளும்,

‘ புராணந்யாயமீமாம்ஸாதர்மஶாஸ்த்ராங்கமிஶ்ரிதா: ।
வேதா: ஸ்தாநாநி வித்யாநாம் தர்மஸ்ய ச சதுர்தஶ ॥

என்று மீமாம்ஸையைக் கர்மமீமாம்ஸையென்றும் பிரம்மமீமாம்ஸையென்றும் இருவிதமாகப் பிரித்துக்கணக்கிடாமல் ஒரே சாஸ்திரமென்றார்கள். வெவ்வேறு சாஸ்திரங்களாக ஒப்புக்கொள்ளில் வித்யாஸ்தாநங்கள் பதினைந்து எனறல்லவோ சொல்லவேண்டிவரும். ஆனால், இவ்வாறு பொதுவில் வேதார்த்தம் விஷயம் என்று வைத்துக்கொண்டு சாஸ்திரபேதமில்லையெனில், ‘ஒரே வேதார்த்தத்திற்கு உபகாரம் செய்கின்றன என்னும் ரீதியில் ஆறு அங்கங்களும் புராணம் நியாயம் முதலியவைகள் யாவும் அவாந்தரபேதத்தைக்கணிசியாது ஒரே வித்யாஸ்தாநமாக வேண்டியொழியாதோ? அப்படியாகில் வித்யாஸ்தாநங்களை பதினான்காக மஹரிஷிகள் பிரித்தது தவறாகாதோ?’ எனில் அவைகளின் உபகாரபேதத்தை முன்னிட்டு வெவ்வேறாகப்பிரிப்பது பொருத்தமாயிற்று. எல்லாம் வேதோபகாரகமானபோதிலும் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி பிரயோஜனத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டே உபகரிக்கின்றன. வியாகரணம் பதங்களின் சுத்தியைப் போதிக்கின்றது. ஜ்யோதிஷம் காலநிர்ணயம் செய்கின்றது. கல்பஸூத்திரம் மந்திரம் முதலியவைகளின் உபயோகத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு கர்மங்களின் பிரயோகத்தைப் போதிக்கின்றது. இவ்வாறு பிரயோஜநம் வெவ்வேறானது பற்றி அவை தனித்தனியே வித்யாஸ்தாநங்களாயின. மீமாம்ஸையோவெனில் வேதார்த்தத்தில் ஆபாதபிரதீதியில் ஸந்தேகமுண்டானவனுக்கு அச்சந்தேகங்களையொழித்து நிச்சயத்தை உண்டுபண்ணல் என்கிற ஒரு பிரயோஜநத்தையே கருதி பிரவர்த்திக்கின்றதாகும். விசாரத்திற்கு ஆபாதபிரதீதியே காரணமாதலால் அதன் நிர்ணயம் பிரயோஜநம் என்பதைத்தவிற வேறு அவாந்தர பிரயோஜநத்தைக் காட்டவும் வழியில்லை.

மேலும், கர்மங்களுக்கு நசுவரமான ஸ்வர்க்கந்தான் பிரயோஜநமென்றும் அதை விரும்புவோன் அதிகாரியென்றும் பிரம்மோபாஸநத்திற்கு சாசுவத பிரம்மபிராப்திபலமென்றும் அதை விரும்புவோன் அதில் அதிகாரியென்றும் நிச்சயரூபஜ்ஞானம் மீமாம்ஸாவிசாரம்செய்து முடிந்தாலல்லது பிறவாது. ‘ அக்ஷய்யம் ஹ வை சாதுர்மாஸ்யயாஜிந: ஸுக்ருதம் பவதி ’ (சாதுர்மாஸ்யம் என்பதைச் செய்தவனுக்கு ஒருக்காலும் ஸுகிருதம் குறைவில்லாமலிருக்கும்) என்றும் ‘ அபாம ஸோமம் அம்ருதா அபூம ’ (ஸோமபானம் பண்ணினோம், அமிருதர்களாக மோக்ஷத்தையடைந்தவர்களாக ஆனோம்) என்றும் சொல்லுகின்ற வாக்கியங்களால் கர்மங்களின் பலம் சாசுவதமானதாகத் தெரிகின்றது. அப்படியாகில் சாதுர்மாஸ்யம் முதலிய கர்மங்களாலேயே சாசுவத ஸுகம் கிடைக்குமானால்,

‘ அர்கே சேந்மது விந்தேத கிமர்த்தம் பர்வதம் வ்ரஜேத் ।
இஷ்டஸ்யார்த்தஸ்ய ஸம்ஸித்தௌ கோ வித்வாந் யத்நமாசரேத் ॥’

(வீட்டின் ஒரு பாகத்திலேயே தேன் கிடைப்பதாகில் ஏன் மலைக்குச் செல்லவேண்டும்? அபேக்ஷிதம் எளிதில் கிட்டித்தாகில் எவனும் வேறு பிரயத்நம் செய்யமாட்டான்) என்கிற நியாயப்படி இதைவிட்டு பிரம்மோபாஸநத்திற்குச் செல்லவேண்டியதவசியமில்லை. அப்படியே உபநிஷத் வாக்கியங்களிலும் ‘ ந ப்ரேத்ய ஸம்ஜ்ஞாஸ்தி ’ என்றிருப்பதால் பிரம்மோபாஸநமும் புருஷார்த்தமாகாதோ (புருஷனால் விரும்பத்தக்கினதாக ஆகமாட்டாதோ) என்கிற ஸந்தேகம் ஜநிக்கும். மீமாம்ஸா விசாரத்திற்குப்பின்னே— சாதுர்மாஸ்யம் முதலியன ஒருதரம் செய்த மாத்திரத்திலேயே சாசுவதபலன் ஸித்திக்குமானால் பிரதிஸம்வத்ஸரம் செய்யும்படி விதித்தது வீணாகுமாதலால் கர்மங்களால் கிடைக்கும்பலன் நசுவரந்தான் என்றும் பிரம்மோபாஸநம் அநந்த ஸ்திரபலத்தை உண்டாக்கக்கூடியது என்கிற தீர்மானமுண்டாகின்றது. ஆகையால் விசாரம் செய்யாமல் நசுவர

மான ஸ்வர்கம் தான் பலன் என்றும் சாசுவதமான மோக்ஷந்தான் பலன் என்றும் சொல்லவொண்ணாது. அப்புருஷார்த்தத்தை விரும்புகின்றவனதிகாரியாதலாலும் ஒவ்வொரு அதிகாரிக்கும் க்ரமமாக இரண்டிலும் ஆசையுண்டாகக்கூடுமாதலாலும் விஷய ப்ரயோஜநாதிகாரி பேதத்தையிட்டு சாஸ்திரபேதம் சொல்லவழியில்லை. ஆனால் மீமாம்ஸாவிசாரம் காமநா ப்ராப்தமானபடியால் ஒருவனுக்கு வேதாந்த விசாரம் மட்டில் காமனை (ஆசை) யுண்டாகுமேயானால் அதை மட்டும் அவன் விசாரிக்கலாகாதேவென்னில் ஒருவனுக்கு இரண்டு பாகத்திலுமே ருசியில்லாமல் போகுமேயாகில் அவனுக்கு (இரண்டுபாகமான) மீமாம்ஸாவிசாரமே அநாவசியமாய்முடியும்.

மேலும், வேதாந்த விசாரத்திற்குக் கர்மங்கள் அநந்தமாயும் ஸ்திரமாயுமுள்ள பலனைத்தரக்கூடியவைகள் என்கிற ஆபாதப்ரதீதி ப்ரதிபந்தகமாகையால் ப்ரதிபந்தகத்தைக் கழித்துக்கொண்டே வேதாந்தவிசாரத்திலிழிய வேண்டுவது அவசியமாகையால் ப்ரம்மமீமாம்ஸை மட்டும் போதுமென்கிறவனும் கர்ம மீமாம்ஸாவிசாரம் செய்தே தீரவேண்டியிருப்பதாலும் இரண்டும் ஒரே சாஸ்திரமென்னத்தடையில்லை. கர்மங்கள் அல்பாஸ்திர பலனைத் தரக்கூடியவைகள் என்கிற ஆபாதப்ரதீதி மாத்திரத்தாலேயோ அல்லது பெரியோர்களின் உபதேசத்தாலேயோ திருப்தியடைந்தவன் கர்மவிசாரத்தைவிட்டு ப்ரம்மவிசாரத்தைமட்டும் செய்தால் போதாதோவெனில், அப்படியாகில் அவ்வாபாத ப்ரதீதிமாத்திரத்தால் ஸந்தோஷமடைகிறவனுக்கு ப்ரம்மவிசாரமும் அப்படியே பெரியோர்களின் உபதேசத்தால் தெரிந்துகொள்ளலாமாதலால் அநாவசியமாய் முடியும். உபநிஷதர்த்தங்களை ப்ரம்ம மீமாம்ஸா விசாரரூபமான ந்யாயங்களைக்கொண்டு தீர்மானித்தாலல்லது ஸந்தேகம் நிவிருத்தியாகாதெனில் இது கர்மகாண்டார்த்தங்களிலும் துல்யம். ஆகையால் ப்ரம்ம விசாரத்திற்குக் கர்மங்களின் பலன்கள் அல்பாஸ்திரங்கள் என்கிற தீர்மானத்துடன் கூடின ப்ரம்மோபாஸநம் அநந்த ஸ்திர பலனைக்கொடுக்கும் என்கிற ஆபாத ப்ரதீதிகாரணமாதலால், கர்மவிசாரம் செய்தே ப்ரம்மவிசாரம் செய்யவேண்டியிருப்பதால் இரண்டுமொரு சாஸ்திரமெனக்குறையில்லை. ஆகையால், விஷய ப்ரயோஜநாதிகாரிகள் ஒன்றானபடியாலும் அர்த்த விரோதமில்லையானதாலும் 'ஏக வ்யாக்யேய வ்யாக்யாநகம்' (ஒரே வேதமென்கிற மூலத்திற்கு இரண்டுவித மீமாம்ஸையும் வியாக்யாநமாகை) என்கிற காரணம் ப்ரதிஷ்டிதமாயிற்று.

(இன்னும் வரும்)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே வேதாந்தவிஜய வரகுரவே நம:.

பகவானும் கோபமும்.

(ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீ. வரதேவாசார்யர்.)

'பகவானுக்குக் கோபம் உண்டோ?' என்னும் சங்கை பற்பல காலமாக பற்பல ஜனங்களுக்கு ஜநித்து அதைப்பற்றி அவர்கள் விசாரித்திருக்கிறார்கள். கிறிஸ்தவ மதத்தில், பகவானுக்குக் கோபம் உண்டு என்றும், மனிதர்கள் ஆஜ்ஞைகளை அதிலங்கநம் செய்தால் அப்பொழுது அவனுக்குக் கோபம் ஜநிக்கிறதென்றும், துர்பிக்ஷம் வ்யாதி முதலியவைகளால் அத்தக்காலத்தில் அவன் ஜனங்களைப் பீடிக்கிறானென்றும், கிறிஸ்தவ வேதத்தில் நம்பிக்கை கொள்ளாதவர்களை சாச்வதமாக நரகத்தில் தள்ளுகிறானென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதம் சில காலங்களில் அவன் கோபித்துக்கொண்ட போதிலும், பெரும்பாலும் அவன் ப்ரஜைகளிடத்தில் அளவற்ற வாத்ஸல்யமுள்ளவனென்றும், எந்த ஜனங்கள் தாம்செய்த ஆஜ்ஞாதிலங்கநத்தைப்பற்றி சோகித்து அவனிடமிருந்து க்ஷமையை ப்ரார்த்திக்கிறார்களோ அவர்களிடம் அவன் இறங்கி அவர்களுடைய பாபங்களெல்லாவற்றையும் போக்கி அவர்களுக்கு மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கிறானென்றும் அந்த மதம் போதிக்கின்றது. வேறு சில தத்வவாதிகள், 'பகவானுக்குக் கோபம் என்பது மிகவும் அநநுரூபம், பகவானுக்கு உரிய தன்மைகளும் கோபம் என்னும் ஹேயகுணமும் ஓரிடத்திற் சேர்ந்து நிற்கா' என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். மற்றும் சிலர், 'பகவான் ஒருபொழுதும் உண்மையாகக் கோபம் கொள்ளுகிறதில்லை; பாபம் செய்யும் ஜனங்களை பயப்படுத்துவதற்கு மாத்திரம் சில ஸமயங்களில் கோபம் கொண்டவர்போல பாவிக்கிறார்' என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். இக்காலத்திய சில நிருபகர்கள், 'பகவானுக்கு எவ்வித உணர்ச்சியையும் ஆரோபிப்பது ஜ்ஞாந க்ருத்யமன்று; அவன் இம்மாதிரியான உணர்ச்சிகளுக்கெல்லாம் அதீதன்; இந்த லோகத்தில் ஜனங்கள் அநுஷ்டிக்கும் கடவடிக்கைகளைப் பார்த்து, பகவானும் நம்மைப்போல தனது இஷ்டம் பூர்த்தியடையும்பொழுது ஸந்தோஷமடைந்தும், ட்க்ஷமாகும்பொழுது கோபித்துக்கொண்டும் இம்மாதிரியான சித்தவிகாரம் அடைகிறான் என்று நாம் நினைக்கிறோம்; அப்படிப்பட்ட சித்தவிகாரம் அவனுக்கு அநுரூப மன்றாதலால் அந்த நினைவு தவறுதலானது' என்று [illegible]

186766

றூர்கள். இவர்களுடைய வாதப்படி எவ்வித உணர்ச்சியும் பகவானிடம் ஸம்பவிக்கக்கூடாது. கோபம் அவருக்குக் கூடாததுபோல, ப்ரீதியும் கருணையும் கூடா. அதாவது - பரப்ரஹ்மம் ஜடமான ஒரு வஸ்துவைப் போன்றது என்று சொன்னதாகிறது.

இவ்விதம் பலர் தம்தமக்குத் தோன்றியபடி சொல்லிக்கொண்டு இருந்தால், எது தத்வஸ்திதி என்று ஸாமாந்ய ஜநங்கள் எவ்விதம் அறியக்கூடும்? அவ்யவஸ்தையேமேலிட்டு எல்லாம் குழம்பி நிற்குமே தவிர தெளிவு என்பதே ஏற்படாது. அதீந்த்ரியமான விஷயங்களில் நமது புத்தி நமக்கு ஸஹாயமாகாது; பகவதாஜ்ஞையாகிற சாஸ்த்ரமொன்றே ஸஹாயமாகும். இதை அறியாமலன்றோ இவர்கள் இவ்விதம் தடுமாறுகிறார்கள்?

இதுவிஷயமாக நமது சாஸ்த்ரம் சொல்வதைச்சற்று ஆலோசித்துப் பார்ப்போம். 'பகவான் ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களுக்கும் இருப்பிடம்; எவ்வித ஹேயகுணங்களும் அவனிடம் ஸம்பந்திக்கமாட்டா; ஆகையால், வாத்ஸல்யம் ஸௌலப்யம் காருண்யம் முதலிய நல்ல குணங்கள் அவனுக்கு உண்டு; கோபம் காமம் அஸூயை த்வேஷம் முதலிய கெட்ட குணங்கள் அவனுக்கு இல்லை' என்பதுதான் அது சொல்லும் வார்த்தை. விகாரம் அற்றிருக்கும் பகவானிடம் விகாரரூபமாகிற வாத்ஸல்யம் முதலானது எப்படி ஸம்பவிக்கும் என்றுகேட்டால், 'விகாரம் அற்றிருக்கும்' என்பதற்கு, கெடுதலான விகாரமற்றிருக்கும் என்பது அர்த்தமென்றும், ஒரு விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதம் ஸம்பவித்தால் எல்லாவிகாரங்களும் ப்ரஸங்கிக்கும் என்னும் நியமம் ஜநங்களுக்கே தவிர ஸர்வசக்தனாகவும் நம்மைவிட விலக்ஷணனாகவும் இருக்கும் அவனுக்கு இல்லையென்றும் பெரியோர்கள் ஸமாதாநம் சொல்லி இருக்கிறார்கள். உண்மையாகவே, நம்மைவிட விலக்ஷணனாயுள்ள அவனிடம் நம்முடைய ந்யூநதைகளை ஆரோபணம் செய்வது யுக்தியுக்தமாகாது.

ஆனால், அவதார காலங்களில் பகவான் அநேக அவஸரங்களில் கோபித்துக்கொண்டதாக புராணம் முதலியவைகள் சொல்லுகின்றனவே! அது விருத்தமன்றோ? என்னும் ஒரு ஆக்ஷேபம் ஜநிக்கக்கூடும். அவதாரகாலங்களில் தனக்கு உள்ள யாவத்குணபூர்த்தியுடனே அவன் அவதரிக்கிறான் என்று ஒத்துக்கொள்ளும் நாம், 'அவதாரங்கள் வேறு, அவதரிக்காமல் பரமாயுள்ள ப்ரஹ்மம் வேறு' என்று ஸமாதாநம் சொல்லக்கூடாது. உண்மை பின்வருமாறு நிற்கின்றது. அவதாரம் செய்து நிற்கும் புருஷோத்தமனை, ப்ரக்ருதியால் மோஹத்தை அடைந்துள்ள நாம், அவனும் நம்மைப்போன்ற மனிதனென்றும் நமக்குக் கோபம் முதலியது ஜநிப்பது

போல அவனுக்கும் அது ஜநிக்கின்றதென்றும் நினைக்கிறோம். அவனிடம் ஹேயகுண ஸம்பந்தம் நமக்குத் தோன்றுவதற்கு நம்முடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமே காரணம். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் ஏற்படும் மோஹம் அதிமாத்ரம் பலீயஸ்ஸாக இருந்தால் அவனை அவமதிக்கவும் நாம் துணிகிறோமன்றோ? ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவானை மாயாவி என்றுதானே துர்யோதநாதிகள் சொன்னார்கள்?

'த்ரிபிர்குணமயைர்பாவைரேபி: ஸர்வமிதம் ஜகத் ।
மோஹிதம் நாபிஜாநாதி மாமேப்ய: பரமவ்யயம் ॥'

(ப்ரக்ருதியின் குணங்களால் மோஹிக்கப்பட்டவர்களாய், ஜனங்கள் குணாதீதனாயுள்ள என்னை உள்ளபடி அறிகிறார்களில்லை) என்று ஸ்ரீபகவானே அநுக்ரஹித்திருக்கிறான். அவன் கோபித்துக்கொள்வதுபோலும் சோகத்தினால் வருந்துவதுபோலும் காணப்படுவதற்கு நம்முடைய கர்மபந்தமே காரணம்.

'இப்படி கர்மபந்தமுள்ளவரையில் நமக்கு அவனுடைய உண்மை விளங்காமல் இருந்தால் நமக்குக் கர்ம விமோசநம் எவ்விதம் ஸாத்யமாகும்? உண்மை அறிந்தாலன்றோ கர்மபந்தம் நீங்கும்? அவனுடைய அவதாரமே வீண் ஆகிவிடுமே.' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கக்கூடும். இதற்கு ஸமாதாநத்தையும் பகவானே அருளிச்செய்திருக்கிறான்.

'மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ।'

(என்னை யார் சரணம் அடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த ப்ரக்ருதியினால் உண்டாகும் விபரீத ஜ்ஞாநத்திற்கு உள்ளாகார்.) அதாவது - சாஸ்த்ரம் சொல்வதில் விச்வாஸம் வைத்து அவனை நாம் சரணமாகப்பற்றினால் அவன் தனது ஸ்வரூபத்தையும் யதார்த்த ஜ்ஞாநத்தையும் தெரிவிக்கிறான் என்பதுதான் தாத்பர்யம்.

ஆனால், துர்மார்க்கத்திற் செல்லுமவர்களை அவன் தண்டிக்க வேண்டாமோ? கெட்ட கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறவர்களையும் நல்ல கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறவர்களையும் அவன் ஒரே மாதிரியாக நடத்தினால் அது ஜகத்தின் ஸம்ரக்ஷணத்தையும் பொருட்டு ஆகுமோ? என்று கேட்கலாம். துஷ்கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்திப்பவர்களுக்கு பகவந்நிக்ரஹம் இல்லையென்று சொல்லவில்லை. அவர்கள்மீது அவனுக்குக் கோபம் என்னும் சித்தவிகாரம் உண்டாகிறதில்லையென்று மாத்திரம் சொல்லப்பட்டது. துஷ்ட கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்தித்தால் அந்தந்த

துஷ்கர்மத்திற்குத் தக்கபடி அவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்பட்டு வருந்துகிறார்களன்றோ? பகவத்க்ருபைக்குப் பாத்ரமாகாமலும் அந்த க்ருபையின் பலத்தால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விமோசநத்தைப்பெறாமலும் இருப்பதே அவர்களுக்கு ஸம்பவிக்கும் சிக்ஷை. அதாவது— அநுக்ரஹாபாவமே அவர்கள் விஷயத்தில் நிக்ரஹமாகின்றது. இது பகவானுடைய நித்யேச்சையின் ஸித்தி. இப்படி அவர்கள் அம்மாதிரியான சிக்ஷைக்குப் பாத்ரமாகையிலும், அவன் அவர்களிடம் கருணை உடையவனாகவே இருக்கிறான். ஸந்மார்க்கத்திற்குத் திரும்பிவர 'இனி ப்ரத்யாசையே இல்லை என்று சொல்லும்படி ஒருவன் அவ்வளவு துஷ்கர்மங்களில் மூழ்கிவிட்டால், அவனிடம் கருணைகொண்டு இனிப்புதியவையானக் கர்மபந்தங்களை விளைவித்துக் கொள்வதற்கு அநர்ஹங்களான நிஹீந ஜந்மங்களை த்வரையுடன் அவனுக்குக் கொடுத்து, பழயகர்மங்களுள் உக்ரமானவற்றை அநுபவத்தால் நசிப்பித்து, மறுபடியும் சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படியான யோக்யதையை அவனுக்கு பகவான் அநுக்ரஹிக்கிறான் என்று நமது சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லவில்லையா?

'ஏஷ ஹ்யேவாஸாது கர்ம காரயதி தம் யமதோ நிநீஷதி'

(எவனை இன்னும் கீழ்ப்பட்ட ஜந்மங்களில் தள்ள பகவான் இச்சிக்கிறானோ, அவனை இந்த பகவானே பாபங்களைச் செய்விப்பிக்கிறான்) என்பது உபநிஷத் வாக்யம். பாபங்களைச்செய்விப்பது நிர்க்ருணனுடைய க்ருத்யம்போலத் தோன்றினபோதிலும், அதிமாத்ரம் ப்ராதிகூல்யனாக ப்ரவ்ருத்திப்பவன் விஷயத்தில் அது கீழ்க்கூறியபடி தயாகார்யமாகவே பரிணமிக்கின்றது. ஏற்கெனவே ஏற்பட்டிருக்கும் கர்மபந்தத்திற்கு இன்னும் அதிகமானப் புதிய கர்ம பந்தங்களைச் சேர்த்துக்கொள்பவனைக் குறித்து உதாஸீநனாக இருப்பதன்றோ நிர்க்ருண க்ருத்யமாகும்? அப்படி பகவான் ஔதாஸீந்யத்தை வஹிக்கிறானில்லையென்பது இந்த உபநிஷத் வாக்யத்தின் கருத்து. இதன் அர்த்தத்தை விசாரிக்குமிடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்,

'ந ச ஸர்வஸாதாரணமிதம்।'

(இது எல்லாரையும் பற்றிப்பேசப்பட்ட வாக்யமன்று) என்று ஆரம்பித்து, 'எவனொருவன் அதிமாத்ரம் ப்ராதிகூல்யத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்துவிட்டானோ அவனை உத்தேசித்துச் சொல்லப்பட்டது' என்று வ்யாக்யாநம் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்.

'தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந்।
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு॥'

(இவ்விதம் என்னை த்வேஷிக்கும் க்ரூரர்களான நராதமர்களை ஆஸுரஜந்மங்களிலேயே நான் தள்ளுகிறேன்) என்னும் ஸ்ரீபகவானுடைய வாக்யத்திற்கும் இதுவே கருத்தென்று ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்திலிருந்தும் விளங்குகின்றது. ஆகையால், ஸ்ரீபகவான் எல்லாரிடத்திலும் கருணை பொருந்தினவனாகவே இருக்கிறானென்றும், ஒருவனிடத்திலும் அவனுக்குக் கோபம் என்பது ஜநிக்கிறதில்லையென்றும் நமது சாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது என்பது ஸித்தம்.

அவதார காலங்களில் பகவானுடைய உண்மையை, நமக்குக் கர்ம பலமடியாக ஏற்பட்டுள்ள ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் மறைக்கின்றது என்பது ஏன்? எல்லாருடைய கண்ணுக்கும் கோசரனாக வந்துநிற்கும் அச்சமயத்தில் எல்லாரும் அவனுடைய உண்மையை அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கலாகாதோ? என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கக்கூடும். அதற்கு ஸமாதாநமாக, 'கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி பலங்களைக் கொடுப்பதாக அவன் ஸங்கல்பித்திருக்கிறானன்றோ? அதை அநாதரித்தால் ப்ரதிஜ்ஞா பங்கம் ப்ரஸங்கிக்குமே.' என்று சாஸ்த்ரம் அறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதனுடன் யுக்தியுக்தமாக மற்றொரு ஸமாதாநம் சொல்லக்கூடும். பகவான் அவதரிப்பது ஜகத்தின் ஸம்ரக்ஷணத்திற்காகவே. அவதரித்த பகவானை ஜநங்கள் கண்ணாரப்பார்த்து அவன்மீது அன்பு பாராட்டி அதுவழியாகவன்றோ உஜ்ஜீவநத்தை ஜநங்கள் பெறவேண்டும்? ஜநங்கள் அன்பு பாராட்டுவதில் ஒரு விசேஷம் உண்டு. அந்யாத்ருசங்களான உத்தம குணங்களே லோகத்தில் ஒருவன் மற்றொருவன் மீது அன்பு பாராட்ட ஹேது என்னும் ந்யாயம் இருக்கையிலும், ஸாமாந்ய ஜநங்கள் விஷயத்தில் சிற்சில குணக்குறைவுகள் இருப்பதே ஹார்த்தமான அநுராகத்திற்குக் காரணமாகின்றது. சிற்சில ஸமயங்களில் நம்மைப் போல தவறிநடப்பதும், அஜ்ஞாநத்தினால் ஏற்படும் அம்மாதிரியான தவறுதலால் சிற்சில ஆபத்துக்கு ஆஸ்பதமாவதும், பிறகு அநுதபிப்பதும், இம்மாதிரியான குணக்குறைவுகள் நம்முடைய ப்ரேமத்தை ஜநங்களிடம் பந்தம் செய்வதை நாம் பார்க்கிறோம். அப்படிப்பட்ட குணக்குறைவுள்ளவர்கள் நம்மைப்போன்ற மனிதர்கள் என்று அவர்களிடம் ஸஜாதீய விச்வாஸமும் நமக்கு ஜநிக்கின்றது. மனிதர்களுக்கு ஸஹஜமான குணக்குறைவுகள் ஒன்றும் இல்லாமல் ஸர்வகுண பூர்த்தியுடன் ஒருவனை நாம் ஸந்தித்தால், அவன் தேவனோ வேறு எந்த உத்தம ஜாதீயனோ என்று அவனிடத்தில் ஒருவித கௌரவ புத்திமாத்திரம் நமக்கு ஜநிக்கின்றதே தவிர, நம்மைப்போன்றவர்களிடம் உண்டாகும் ப்ரீதிவிசேஷம் அவ்வளவாக அவனிடம் ஜநிக்கின்றதில்லை. நம்முடைய இம்மாதிரியான ஸ்வபாவத்தை அறிந்து, நமக்குத் தன்னிடம் ஹார்த்தமான ப்ரீதிவிசேஷம் ஜநிக்கும்பொரு

ட்டு, தன்னை, பகவான், மநுஷ்யன் போலவும் குணக்குறைவுள்ளவன் போலவும் காண்பித்துக் கொள்ளுகிருனே? கேவலம் சுத்தமாயும் குணபரிபூர்ணமாயுமுள்ள தனது உண்மையை, இதற்காகவே, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம்பெற்று கீழ்க்கூறிய ஸ்வபாவமுள்ள நமக்குத் தெரியவொட்டாமல் திரோதாநம் செய்து கொள்ளுகிருனே என்றும் தோன்றுகின்றது.

ஸஹஸ்ரதபா: ஸ்ரீநிவாஸ.

ஸ்ரீ:

பகவத்குணைக தாரகராயிருப்பர் பாகவதோத்தமர்கள்.

" ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ ।
முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ ॥"

என்னும் ஸ்ரீமத்ராமாயண ச்லோகத்திற்குப் பின்வருமாறு பெரியோர்கள் அர்த்தம் செய்திருக்கிருர்கள். 'ஹே ராகவ த்வயா ஹீநா ஸீதா ந ஜீவதி; அஹமபி ந ஜீவாமி; முஹூர்த்தமபி' என்பது அந்வயம். "ஸீதாவத்" என்பது த்ருஷ்டாந்தம். இரண்டாவது "ச" அவதாரணம், அதாவது -'ஏவ" என்னும் அர்த்தமுள்ளது. "அபி" என்பதற்கு "யதி" என்பது அர்த்தம். ஆகையால்,

"உம்மையொழிந்தவன்று பிராட்டியுமில்லை, அடியேனுமில்லை; ஜீவித்தோமோ, முஹூர்த்தம். எப்போலே என்றால், ஜலாத் உத்ருதமான மத்ஸ்யம் நீர் கசையறுமளவும் ஜீவிக்குமாப்போலே."

ஸ்ரீ:

வார்த்தை அழகுடன் விஷயத்தின் அழகும் சேர்ந்தால் தேனும் பாலும் சேர்ந்தது போலாகுமன்றே?

"க்வ த்ருஷ்ட சங்கஜ பரிமள ஹ்ருத்யஜந்ம
ஸம்பாதஸித்த சிசிரௌ சரணௌ தவேச ।
ஸம்ஸாரதாப விதுராய மமாத்ம ஹந்தா
தாவத்துபோ ரதிஸ்ஸாம்பதி தைவதேஸ்ஸ ஸித்த ॥"

('ஹே பிரு! உன் தேனே, மலரும் திருப்பாதங்களின் பரிக்ரஹத்தால் என்னுடைய க்ஷேமம் தக்யமாகுமோ?' என்னும் அபிநிவேசத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனும் அலைந்து இந்தப் ப்ரேத பூமியில் உன் ருதிதங்களைக்கேட்டு ஓடிவந்தேன்) என்னும் மாலதீமாதவ நாடக ச்லோகத்தைக் கேட்ட ஆளவந்தார், 'வார்த்தை அழகிது, வகுத்த விஷயத்திலேயாகப் பெற்றிலோம்' என்று அருளிச்செய்தாராம்.

பிரபந்நனின் உத்தராவஸ்தை.

[ஸ்ரீ. உப. தென்குளத்தை நாராயண ஐயர்.]

திருமங்கைமன்னன், பிரபந்நனுடைய உத்திராவஸ்தையையும் தேசிகர்களால் பிரபந்நனுக்கு உண்டாகும் பலன்களையும் விவக்ஷித்து, அகத்துறையிலே,

கெண்டையொண்கணும் துயிலுமென்னிறம்
பண்டு பண்டுபோலொக்கும் மிக்கசீர்த்
தொண்டரிட்ட பூந்துளவ வாசமே
வண்டுகொண்டு வந்தூதுமாகிலே

என்று அருளிச்செய்திருக்கிருர். இப்பாசுரத்தின் பொருள்: பிரிவாற்ருது தபிக்கும் நாயகி "கண்ணா! நின்னைப்பிரிந்த என்னுடைய நிறம் மாறிவிட்டது. கண் நித்ரை கொள்வதில்லை. என் கண் துயின்று என் நிறமும் முன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாக வேண்டுமானால் நின் பாதமலர்களிலேயே தொண்டரிடும் திருத்துழாயின் வாசனையை வண்டு இங்குகொண்டு வந்து ஊதுதல்வேண்டும்" என்பது.

இதற்கு வியாக்யாநஞ்செய்யுமிடத்து ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளைகள், பண்டு என்னும் பதத்தால் லாபாலாபங்களையறியாதே பூர்ணையாயிருக்கிற கன்னிப்பருவம் குறிக்கப்படுகின்றது என்ருர். "நின் அநுபவமும் பின்பு பிரிவுக்கு ஹேதுவாகிறது; அவ்வித விச்லேஷத்தாலே தாங்கமுடியாத கஷ்டங்கள் ஜநிப்பதால், கலக்கையாகிறது பிரிவுக்கு அங்குரமாகிறது. பண்டுவின் தாத்பர்யம் இக்கலக்கைக்கும் பிரிவுக்கும் முற்பட்ட கன்னிதசை" என்று அருளிச்செய்கிருர். அவ்வாறே "மிக்கசீர்த்தொண்டர் இட்ட பூ" என்பதை வியாக்யாநஞ்செய்யுமிடத்து "அங்குற்றைக்குப் பரிவருண்டு என்றறிவதாலாயிற்று இவளுக்குக்கண் உறங்குவதும்" என்று விளக்குகின்ருர்,

இவ்வர்த்தங்கள், ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலே, ஸீதாஸம்ஹேதோ: வஸ ஸீதாயாச்ச ஸம்வேசம் ராகவஸ்ய விசேஷதஸ்ஸ ஸ்லோகாந்தரம் ॥ (பிரியத்திலிருந்து துக்கம் உண்டாகக்கூடாது. அப்படி

உண்டானல் அது அப்பிரியத்தைவிட அதிகக் கஷ்டமாக இருக்கும். இந்தப் பிரியம் அப்பிரியம் இரண்டினின்றும் விடுபட்ட எந்த மஹாத்மாக்கள் உண்டோ அவர்களுக்கு நமஸ்காரம்) என்பதாலும்,

‘ குசலீ தவ காகுத்ஸ்த: ஸர்வஶஸ்த்ரப்ருதாம் வர: |
குருராராதநே யுக்தோ லக்ஷ்மணச் ச ஸுலக்ஷண: ’

(உன் காகுத்தன் சௌக்கியமாயிருக்கிருன். அண்ணனை ஆராதித்துக்கொண்டிருக்கும் சுபலக்ஷணத்தோடு கூடின லக்ஷ்மணனும் ஸௌக்கியம்) என்பதாலும் விவக்ஷிதங்கள்.

இவை தவிர, இப்பாசுரத்திலே நாயகியின் மனேநிலையும் ஆசாரியனின் லக்ஷணமும் த்யோதிதமாகையாலே, அவைகளும் அவச்யம் அநுஸந்தேயம். இங்கு அநந்ய சிந்தையளான நாயகியால் பிரபந்நன் குறிக்கப்படுகிருன். இவளைப்போலவே அவனும் ஏகசிந்தனும் பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கரியாநுபவத்திற்கு நாளெண்ணிக் கிடக்கிருன். இவளுடைய கெண்டையொண்கண்போலவே, அவனும் ஒளிவீசிப் பிரகாசியாநிற்கும் சாஸ்த்ரங்களாகிற தக்க ஜ்ஞானக்கண்களாலே ஸ்ரீய:பதியை நாடித் தபித்து உறங்காதிருக்கிருன். நாயகிக்கு பிரிவாற்ருமையாலுண்டாகும் தவிப்பைப் போலவே, மோக்ஷதசையிலே நேரிற் கைங்கரியம் செய்யப்பெராத இவனுடைய தவிப்பும்; “ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி” என்ற பிராட்டியின் தசையை இவனும் அடைகிருன். இவன் கண்துயில்வதும் துயின்று ஸுஷுப்தி தசையிலும் ஸ்வப்நத்திலும் பகவத் ஸம்ச்லேஷம் பெறுவதும் துர்லபமாகிறது. இவ்வித ஸம்ச்லேஷமுங்கூட ஆசாரியனின் அநுக்ரஹத்தால் வருவது என்பது இப்பாசுரத்தால் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது.

இப்பாசுரத்தில் தோண்டர் என்பதால் நித்யஸூரிகளாதி பாகவதோத்தமர்கள் குறிக்கப்படுகின்றனர்; இவர்கள் செயல் பகவத் கைங்கர்யமொன்றே என்பது இட்ட என்பதால் பெறப்படுகின்றது. இக்கைங்கர்யமே இவர்களுக்கு தாரியமும் போஷணமும் என்பது மிக்கசீர் என்ற லக்ஷணத்தால் கிடைக்கிறது. இக்கைங்கர்யத்தையே நாயகியும் மிக்க சீராகக்கொள்கிருள் என்பதும் த்யோதிதம். அதனல் பிரபந்நனும் கைங்கர்யாநுபவத்தையே பரம புருஷார்த்தமாகக் கருதுகிருன் என்பதும் கிடைக்கிறது. இவன் இருப்பு ‘இடகில்லேன்’ என்று இருக்கச்செய்தேயன்றே மிக்கசீர்த் தொண்டர் அவனுடைய தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் பூந்துளவம் இடுகின்றனர். இவ்வாறன அபேக்ஷித கைங்கர்யாநுபவகாலம் குறுகாத உத்தரதசையிலே நித்ய கைங்கர்யத்

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக சபை
(லிமிடெட்)

இது இண்டியன் கம்பெனீஸ் ஆக்டு பிரகாரம் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டு, 1899-ம் ௵ ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.
ரிஜிஸ்டார்ட் ஆபீசு: நெ. 146, தங்கசாலே தெருவு மதராஸ்.

3000 பிரபந்த வியாக்யானங்கள் முடிந்துவிட்டபடியால் திருவாய்மொழி சாதாரண ஜனங்கள் உபயோகப்படுத்தும்படிக்கு பதவுரையுடன் கிடைக்காததாலும் ஒரே புஸ்தகமாக திருவாய்மொழி மூலம் பதவுரையாகிற 12000 படியும் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழி என்று சொல்லப்படுகிற 10-பாட்டுக்களுக்கும் ஈடு 36000 பிரவேசமும், ஆறுயிரப்படி முழுமையும் போட்டு ஒரு புஸ்தகமாய் திருவாய்மொழி ஸகலருக்கும் உபயோகப்படும் பொருட்டு ஆரம்பித்து 5-வது பத்து அச்சிட்டு வருகிறது. ஒரு வருஷத்தில் முடிந்துவிடும். நூதன போஷகர்கள் வெகுபெயர்கள் சேர்வார்கள் என்று நம்புகிறோம். ஒவ்வொரு பழைய போஷகரும் ஒரு புதுபோஷகர் சேரும்படி செய்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் சபை கீர்த்தியடைந்து பகவத் கைங்கர்யம் நன்ருய் நிறைவேறும். புதுபோஷகர்களைச் சேர்ப்பவர்களுக்கு ஒரு ரூபாய் சம்பாவனைக்கொடுக்கப்படும்.

ஹிந்துக்களில் யாராகிலும் நூதனமாக இச்சபையில் சேர விரும்புகிற ஷேர் ஹோல்டர் ஷேர் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 50-மாத்திரம் 5-ரூபாய் வீதம் 10-மாதங்களில் செலுத்துவதற்கும் சபையின் நிபந்தனைகளுக்கும் ஒப்புக்கொண்டு ப்ரவேசவர்தனை ரூபாய் ஒன்றும் முதல் மாதத்திய சந்தா ரூபாய் ஐந்து (5) ம் விண்ணப்பத்துடன் காரியதரிசி தனபாலகர் பேருக்கு அனுப்பி ஷேர் ஹோல்டராகவும்.

போஷகர் ரூபாய் இருபத்தைந்து (20) மாத்திரம் ரூ. 2-8-0 வீதம் 10-மாதங்களில் செலுத்துவதற்கும் சபையின் நிபந்தனைகளுக்கும் ஒப்புக்கொண்டு ப்ரவேச வர்தனை அணு எட்டு (8) ம் முதல் மாதத்திய சந்தா ரூபா 2-8-0 விண்ணப்பத்துடன் காரியதரிசி தனபாலகர் பேருக்கு அனுப்பி போஷகராகவும் சேரலாம். சஞ்சிகைகளுக்கு தபால்செலவுகள் ப்ரத்யேகமாகக் கொடுக்கவேணும். ஷேர் ஹோல்டருக்கும் அவருக்குப் பின்வார்சுக்கும் இரண்டு ஸஞ்சிகைகளும் தெலுங்கு லிபியில் ப்ரசுரம் செய்யும் ஸஞ்சிகை ஒன்றும், தமிழ் லிபியில் ப்ரசுரஞ்செய்யும் ஸஞ்சிகையுமாவது, அல்லது ஒரே லிபியில் இரண்டு ஸஞ்சிகைகளாவது கொடுக்கப்படும். போஷகர்களுக்கு தேவையான லிபியில் ஒரு ஸஞ்சிகைமாத்திரம் கொடுக்கப்படும். போஷகர்களில் யாருக்கு இரண்டு லிபிகளிலும் ப்ரசுரஞ்செய்யும் ஸஞ்சிகைகளிலும் தேவையானல் இரண்டு ஸஞ்சிகைகளில் ஒன்றுக்கு பேர்பாதி கிரயத்தைச் செலுத்திவிட்டு பெற்றுக்கொள்ளவேணடும்.

சபையின் மூலதனத்துக்கு நஷ்டம் ஏற்படாமலிருப்பதற்காக நூதன ஷேர் ஹோல்டர்கள் வருஷம் 1-க்கு அணு எட்டு வீதமும், போஷகர் வருஷம் 1-க்கு ஒரு ரூபாய் வீதமும் செலுத்திக்கொண்டு வரவேண்டும்.

இச்சபையின் யாதாஸ்தும் ஆர்டிகில்ஸும் இரண்டணுவுக்கு விக்கிரயத்திற்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இச்சபையில் தமிழ் லிபியில் அச்சிட்டு கொடுத்திருக்கிற க்ரந்தங்களும் அவைகளின் விலையும் கண்டுள்ள ஜாபிதாவிலுள்ள புஸ்தகங்கள் நூதனமாகச் சேருகிறவர்களுக்கு பேர்பாதி விலைக்கு கொடுக்கப்படும்,

இச்சபையில் தமிழ் லிபியில் அச்சிட்ட

க்ரந்தங்கள்.

		ரூ.	அ.	ப.
1	பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்யஸஹிதம் ...	0	2	6
2	த்வ்யசரஸ்லோக டிப்பணி ...	0	1	0
3	ஷண்மத தர்சினி ...	0	0	6
4	யதிதர்மஸமுச்சயம் ...	0	8	0
5	இராமாநுஜ நூற்றந்தாதி (உரையுடன்) ...	0	8	0
6	முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் (அரும்ப ப்ரதிபதஸஹிதம்)	0	4	6
7	இரண்டாம் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் ...	0	3	0
8	மூன்றும் திருவந்தாதி ஷை ...	0	3	0
9	நான்காம் திருமுறை ஷை ...	0	3	6
10	திருவிருத்தம் வ்யாக்யானம் (அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்யம்)	0	15	3
11	திருவாசிரியம் வ்யாக்யானம் ...	0	1	6
12	பெரியதிருவந்தாதி வ்யாக்யானம் (ப்ரதிபத ஸஹிதம்) ...	0	3	0
13	சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம் ...	0	2	8
14	பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம் ...	0	2	6
15	திருவெழுகூற்றிருக்கை வ்யாக்யானம் ...	0	1	6
16	திருக்குறுந்தாண்டகம் வ்யாக்யானம் ...	0	1	8
17	திருநெடுந்தாண்டகம் வ்யாக்யானம் ...	0	8	0
18	பெரியதிருமொழி வ்யாக்யானம் 1 முதல் 11 பத்துக்கள் ...	4	0	0
19	ராமசரமஸ்லோகம் ...	0	1	6
20	பாரதாதி தனிஸ்லோகம் ...	0	2	6
21	திருச்சந்தவிருத்தம் வ்யாக்யானம் ...	1	6	0
22	திருப்பல்லாண்டு ...	0	7	6
23	ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமாசார நிஷ்கர்ஷம் ...	2	5	0
24	பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யானம் 1 முதல் 5 பத்துகள்	5	5	0
25	o திருமாலை ஸவ்யாக்யானம் ...	0	14	0
26	அமலனாதிபிரான் ...	0	7	6
27	திருப்பள்ளியெழுச்சி ...	0	3	0
28	உபதேசரத்தினமாலை ...	1	0	0
29	ஞானஸாரம் ப்ரமேயஸாரம் ஸவ்யாக்யானம் ...	0	8	0
30	திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ...	0	15	0
31	ஸப்தகாதை ...	0	8	6
32	ரஹஸ்யார்த்த ப்ரதீபிகையென்கிற பரகாலநல்லான் ரகஸ்யம்	1	3	6
33	o ஆர்த்திபிரபந்த வ்யாக்யானம் ...	0	6	0
34	o தத்வத்ரய வ்யாக்யானம் ...	0	12	6
35	நாச்சியார் திருமொழி ...	1	6	0
36	கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு ...	0	15	0
87	பெருமாள்திருமொழி ...	0	10	0

o இக்கிரந்தங்கள் இல்லை.

எஸ். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார்,
அக்ராஸநாதிபதி.
ஏ. சேஷாச்சாரியர்,
கார்யதர்சி.

[illegible] பட்டபோது எழுபோது அறியாது உலகெல்லாம் நீளிரவாய் ஊழியும் பொழுதின்றி நீண்டதென்று ஸூர்யோதயத்தை பிரதீக்ஷித்து, நாய்கி, "கண்களால் காணவருங்கொல்?" என்று பண்கொண்ட புள்ளின் சிறகொலி பாவித்துக்கிடக்கிறாள்; கிடக்கையிலே, '[illegible]' என்கிற சங்கையும் '[illegible]' என்கிற சங்கையும் பகவத் ஸ்வரூபத்திலும் ரக்ஷகத்வத்திலும் உறுதிகொண்ட பிராட்டிக்கும் கூட ஜனிக்குமானால், மற்றவர்பாடுசொல்லவேண்டியதில்லை; தனக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸ்வரூபத்தையிழந்து, இருளேறின பிரபைபோல உபவாஸத்தாலும் சோகத்தாலும் த்யானத்தாலும் பயத்தாலும் கண்துயிலாது, நிறம்மாறி, நிலைகுலைந்து கிடக்கிற நாயகிக்கும் நாயகனுடைய ஸ்ரீபாதங்களிலே இடப்பட்ட பூந்துளவத்தின் மதுவை உண்டுகந்து வந்த வண்டைக்கண்டவுடன் தாபம் சமனமாவதுபோலே, ப்ரத்யக்ஷானுபவமுள்ள ஆசார்யனைக்கண்டால் பிரபந்நனுடைய சங்கைகளும் தாபங்களும் அற்றுப்போகின்றன. அவ்வாசார்யனோவெனில், "நித்யவிபூதியிலே திருமடந்தை மண்மடந்தை இருபாலும் திகழ வீற்றிருக்கிறான். அங்கு நித்யஸூரிகளும் முக்தர்களும் கைங்கர்யபரராய்த் துளவமிட்டு நிற்கின்றனர். அவர்களிட்ட பூக்களின் ஸ்வாதுதமமான மதுவையுண்டு உண்டவாய் வாசமறுமுன் இங்கு வந்துளேன்" என்று வண்டு ஊதுவதுபோல ஓதி சம்சயச்சேதம் செய்கிறான்.

'[illegible]' என்றும் "மிக்கசீர்த்தொண்டர்" என வியந்தும் 'மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்குமெல்லடியை கொடுவினையேனும் பிடிக்கப்பெறுவனோ' என்று ஏங்கியும் கிடக்கும் நாயகியிடத்திலே வண்டு ஸ்ரீபாதத்திட்ட திருத்துழாய் வாசத்தைக்கொண்டு வந்து ஊதுகின்றது. இவ்வூதுதல் தொண்டர்சூழ்ந்த அவனது இருப்பையும் திருமேனி ஸம்பந்தப்பட்ட திருத்துழாய் வாசனையையும் விளக்குகின்றது. விளக்கி, அரை விளைவு விளைந்த நிலத்திற்கு மழைகிடைத்தலொத்து இவளை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்கிறது; '[illegible]' என்ற தைரியத்தால் மட்டுமே உயிர் தரித்திருக்கும் பிராட்டியிடம் '[illegible]' என்று பிராட்டி கேட்கச் சிறியதிருவடி ச்ரோத்ராநுகூல வசனங்களாலே "[illegible]" என்று உறுதி சொன்னதுபோலாகிறது. இங்கு நாயகிக்கு வண்டு துளவ

வாசம் கொண்டு வந்து ஊதுவது. “ஸ்வேதாசி ஊ கூஷீ” என்கிற பிராட்டியின் தசையை அடைந்து கண்துயிலாதழுலும் நாயகிக்கு; ராம நாமாங்கிதமான அங்குளீயகப்பிரதானம் போலேயாயிற்று. கைங்கர்ய பரிமளத்தைவண்டு கொண்டுவந்து ஊதினது; அங்கு ஸ்ரீபாதமலரிலேயிட்ட துளவத்தில் ஈடுபட்டுவந்த வண்டு, “தேந வரீக்ஷிதஃ, தேந ப்ரேஷிதஃ” (அவன் பரீக்ஷித்து அனுப்பிய தூது) என்ற த்ருஷ்டியாலே, இங்குவந்து ஊதுவதும் போக்யமாய் அம்ருத ப்ராயமாயிற்று; “ஆதித்ய ஏவ தேஜஸீ” இத்யாதி அர்த்தவத்தான வாக்யங்களையன்றோ ஆசார்யனை வண்டு ஊதுகின்றது? இவ்விதமாய் ஆசார்யனை வண்டு பிரபந்நனை நாயகிக்குச்செய்யும் உபகாரமென்ன? ஆசார்யனால் ப்ரபந்நன் ஸகல ஸம்சயங்களையும் நீக்கினவனாய் நாயகனுடைய ஸ்வரூபத்திலும் ரக்ஷகத்வத்திலும் த்ருடமான நம்பிக்கைகொண்டவனாய் ஸுலபமாக தேஹயாத்ரையை நடத்துகிறான். பின்பும், “தொண்டரிட்ட பூந்துளவ வாசமே நினைந்து நாளெண்ணிக்கிடக்கும் நாயகிபோன்று, தாவிவையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னும் குறுகாதோ?” என்று த்வரையோடு அங்குள்ள தொண்டரையும் தொண்டையும் நினைந்து இங்கு கிடப்பான் என்பதால் பிரபந்நனுடைய உத்தராவஸ்தையும் ஸூசிதமாகிறது.

ஸ்ரீ:

ஆபிமுக்யம் பண்ணின மாத்ரத்திலே, ஆச்ரிதன் பண்ணின தோஷங்களையெல்லாம் பகவான் மறந்துவிடுகிறான் என்பதற்கு பட்டர் ஒரு இதிஹாஸம் அருளிச்செய்வர் ‘பண்டு, தலையிலே மயிரின்றிக்கே யிருப்பானொருவன் நெற்பரிமாறுகின்றனாய் அங்கே ஒருவன், ‘மயிரைப்பேணாதே நீர் தனியேயின்று பரிமாறுகின்றீர்?’ என்ன, ‘ஒன்றுமில்லை, கண்டுபோகவந்தேன்’ என்ன, ‘ஆகில், ஒரு கோட்டையைக் கொண்டுபோகலாகாதோ?’ என்று எடுத்துவிட, அவன் அதைக்கொண்டு வாராநிற்கச்செய்தே, எதிரே ஒருவன்வந்து ‘இது எங்கேபெற்றது?’ என்ன, ‘உன்தன மொட்டைத்தலையன் தந்தான் என்றானாய், அவன் அத்தைச்சென்று அங்கே ‘இன்னான் உம்மை வைதுபோகாநின்றான்!’ என்ன, ‘அடா! என் நெல்லையுங்கொண்டு என்னையும் வைதுபோவதே?’ என்று தொடர்ந்துவந்தானாய், அவன் புரிந்து பார்த்து ‘என்தான் குழல்கள் அலையவலைய ஓடிவாராநின்றதீர்! என்ன, ‘ஒன்றுமில்லை, இன்னம் ஒரு கோட்டைகொண்டு போகச்சொல்லவந்தேன்’ என்றானாம்.

ஸ்ரீ:

ஸாக்ரீவஸக்க்யம்.

(29-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.)

[ஸ்ரீ. உ. வி. ஆர். நரஸிம்மாசார்யர்]

நமது ஸுக்ரீவன் உத்தம வஸ்துக்களின் திறமறியாத ஸாதாரண புத்தியுள்ளவனாச்சுதே! இவ்விராகவன் தனக்குள்ள சுபாவகுணமான ஸௌலப்யத்தினால் தாழ்ந்து பழகும்போது இவனது மேன்மை ஈஷத்தேனும் கண்டறியக்கூடாததாய் மறைந்தே கிடக்குமாதலால் அதுகொண்டு அவன் இம்மஹாபுருஷனை ஸாமான்யனென்று நினைத்துவிடுவானே! ஆனால் அவ்வெண்ணத்தினால் ஸுக்ரீவன் இக்காருணிகன் திறத்தில் தக்கபடி நடந்துகொள்ளத் தவறிவிட்டாலும் இப்பேரருளாளன் அதனைக்குறையாகக் கொள்ளாது பெருமையே படுவானென்பதில் சற்றுமையமில்லையென்றாலும், இப்பரமபுருஷனுடைய மேன்மைக்கு ஒவ்வாத இவனது எண்ணம் சொல் இவற்றையே ஸஹிக்கமாட்டாமல் அருவெறுத்து வேதனைப்பட்டு வெகுண்டு சீறி நிற்கின்ற இவ்விளஞ்சிங்கம், பிறர்செய்த அஜ்ஞான மூலமான அபராதத்தையும் பொறுக்கமாட்டாது மனம் பொங்கிவிடுவானே! இனி இவ்வீரனின் சீற்றத்திற்கு விஷயமானவர் எவராயினும் சீருடன் வாழ்வதற்கு வழியில்லையே! அல்லது, இப்போது உண்மையான நிலைமையைச்சொல்லி இவ்வுத்தமனின் மநஸ்தாபத்தைத்தணித்து இவர்களைச் சுக்ரீவனிடம் அழைத்துச்செல்வோம். அங்கு அவன் இவ்வீரர்கள் திறத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டிய மாதிரியை அவனுக்குச் சங்கையற விளக்கிச்சொல்வோமென்று, தனக்குள்ளே நிர்மானித்துக்கொண்டு கண்ணுங்கண்ணீருமாய்க் கலங்கிநிற்கின்ற இளையபெருமாள் மனத்துயரந்தீர 1. “ஹே உத்தம வீரரே! தம்பியென்றும் நினையாமல் மிகத்துணிகரமாகத் துரோஹஞ்செய்த துர்வீரனை வாலியினால் வதைக்கப்பட்டு அரசிழந்து தாரமுமிழந்து தவித்துத்திரிந்து எங்கோ ஒரு மூலையில் முடங்கி ஒடுங்கிக்கிடக்கின்ற சுக்ரீவனுடைய சொல்லுதற்கரிய துர்தசையல்லவோ கற்பகோடி காலங்கள் தேடிப்பார்ப்பவர்களுக்கும் காணுவதற்கு அரியரான தங்களை இங்கு தாமாகவே வரசெய்தது? இப்படி வேண்டுமென்றே வந்து வேண்டுவனவெல்

1. ஸம்ஜ்ஞாஸா ஸாலி ஸஹைனா ஜிதகோபா ஜிதேந்த்ரியா: ।
ஸ்வஷ்டவ்யா வாநரேந்த்ரேண த்விஷ்ட்யா திஷ்ட்யா நாமதா: ॥

லாந்தந்து உகந்தருளும் உம்திறத்தில் 1 தன்னாலான குற்றேவலைப் பரிவாரான எங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு புரிந்து உய்வதற்கு அப்புண்ணியவான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவ்வபிமதத்தைச் சேர்த்து அவனை அனுக்ரஹிக்க ஐயன்மீர்! ஆங்கெழுந்தருளவேண்டு" மென்று பிரார்த்தித்து நின்றார். அதுகண்டு மனம் குளிர்ந்த இளையவரும் அம்மாருதியை வெகுவாகக்கொண்டாடியதுமின்றி, தனது பிரபுவான இராகவனிடத்திலும் அன்னவனது 2 தூயகுணங்களை யெடுத்துக்கூறியபின், அவ்விருவர்களும் அனுமானின் மனதின்படி நடப்பதற்கு இசைந்துநிற்க அப்பாக்கியவான் தனது புனிதமான இருதோளின்மேலும் அவ்விரு அரசிளங்குமாரர்களையும் எழுந்தருளச்செய்துகொண்டு துரிதமாய் ருசியமூகம் சென்று ஆங்கு அவர்களை அமர்த்திவைத்து அப்பர்வதத்தின் மற்றொரு புரத்தில் மறைந்து பதுங்கிக்கிடந்த ஸுக்ரீவனிடம் சென்று இராம லக்ஷ்மணர்களுடைய வரலாற்றைச் சுருக்கமாகச்சொல்லியபின் ஸுக்ரீவன் உண்மையையுணர்ந்து நேர்மையுடன் நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு அவர்களுடைய வாஸ்தவமான ஸ்வரூபத்தை அப்போது கிடைத்துள்ள ஸ்வல்ப காலத்திற்குள்ளாகச் சுருக்கி விளக்குவாராகச் சுக்ரீவனைநோக்கி 3. "நண்பரே அன்புள்ள இச்சகோதரரிருவரும் உமது நட்பைக்கோருகின்றனர். உலகத்தில் யாவரும் ஆராதிக்கத்தக்க ஆற்றல்பெற்று விளங்கும் அநகரிருவரையும் நீர் அவர் கருத்துக்கு மாறுதலான மார்க்கத்தில், அதாவது அவர்கள் உம்மைப் பெரியவரென்று கொண்டாடுவதை ஏற்காமல், அவர்களையே புகவென்று ஏற்றுப்பூஜித்துப் பெறுமை பெறுவீராக," என்று அவ்வுத்புத்தன் உண்மையை உபதேசித்து இராகவர் ஸன்னிதிக்கு இட்டு வந்தார்.

ஹனுமத் வசனத்தினால் மனங்குளிர்ந்து பயம் விலகிப் பிரபுத்தனாய் விளங்குமவ் வானரேசனும் இராகவனை அணுகும்போதே அகமகிழ்ந்து உள்ளந்தெளிந்து, தன்னை உற்றதுணையெனக்கொண்டு கைகுலுக்கக் காத்திருக்கின்ற இராகவனைப்பார்த்து, 'ஹே பிரபுவே! நீர் ஸர்வப்ராணிகள் இறத்தும் உமக்குள்ள வாத்ஸல்யத்தின் மிகுதியால் தாயேயனையத்தாழ்ந்து நடக்கின்றீர். அதுகொண்டு உமது மேன்மையை அறியமாட்டாத மூடர்க

1. [illegible]
2. [illegible]
3. [illegible]

ளான அடியேன் போன்ற பாமரர்கள் ஏமார்ந்துபோய்விடுவோம்தான். ஆனாலும், உமது திவ்ய கல்யாணகுணகணங்களின் மஹிமையை அனுபவிப்பதற்கே கொடுத்துவைத்து அவதரித்த ஆஞ்ஜனேயனெனும் எனது ஆசிரியனின் நல்லுபதேசமொழியினால் பெயர்வழி இன்னாரென்று யானும்மை எளிதிலறிந்துகொண்டேன். 1 இவ்வாயுகுமாரன் அடியேனை இந்நிலையில் உயிர்ப்பித்த மஹத்தான புண்ணியமும் யசஸ்ஸும் இப்பல்லுயிருக்கெல்லாம் உயிரளித்துக் காத்துப்போருகின்ற இவன் தந்தைக்கும் வாய்க்காது. ஐயனே! நீர் இத்தாஸனை நேசிப்பதாகச் சொன்னமட்டில் அது அடியேனுக்குப் பெரியதொரு கௌரவமும் மஹத்தான லாபமுமென்பது உண்மையே. ஆயினும், உமது திருவடிகளைப்பிடித்து உறப்பெறவேண்டிய இவ்வூழியன் உமது மேலான நேசத்திற்கும் அர்ஹனென்று தன்னைக் கருதிவிட்டானானால் அதனைவிட இவனுக்கு அவமானமும் பேரிழவும் வேறொன்று உண்டோ? எனது ஈசனே! இக்கீசனுடைய நீசபாவத்தை நினையாமல் இவனை மேன்மையுறச் செய்வதற்குத் தூண்டுகின்ற உமது நீர்மைக்குத் தோற்றேன். ஆயினும், உமது திவ்விய சரணங்களின் பரிசரணையைத் தவிர்த்து வேறு எப்பேறையும் யான்வேண்டேன். என்றாலும் என் நாதனே! தீனஜனங்களுக்கு உத்தாரகமான இணையற்ற இன்பம் தருமதுவுமான உமது சரண ஸுகத்தை நுகருவதற்கு அவாக்கொண்டு அலைகின்ற எனது கரங்களை உமது பொன்னேயனையப்போற்றப் பெறும் ஆணையை மறுக்கமாட்டாது உயர்த்தி நீட்டினேன். 2. ஐயனே, அடியேனுக்கு ஆதரவளித்துக் காப்பதற்கு அரிகுரியாக ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஏகாவலம்பனமான உமது பாணியினால் இது பிடிக்கப்பெறட்டும்" என்று பணித்து நின்றான். இதுகேட்ட ஸ்ரீராமபிரானும் மனமுவந்து தமது கரத்தை நீட்டி அவன் கரத்துடன் பொருத்தி "தோழனே! இனி நாமிருவரும் தோளோடுதோள்போட்டுக் குலாவுவதற்குத் தக்கபடி எனது கரத்தை ஒக்கப்பிடித்துக் குலுக்குவீராக" என்று பகர்ந்தருள அதுகேட்ட அவ்வறிவாளன், "ஹே எனதருளே! உமது திருவுள்ளத்தின் நோக்கத்தை நன்குணர்ந்து சரணத்தை நாடிச்சென்ற இக்கரத்தைச்சற்று உயர்த்தினேனென்றா

1. [illegible]
2. [illegible]

லும் இந்நிலைமையிலும் எனது மனோரதத்தை ஈஷத்தும் அழியவிடேன். ஆகவே காக்கவல்ல உமது திருக்கரத்தினாலேயே ஆதரவைக்கோரும் எனது கரத்தைக் கிரஹித்தருளும். அதுபெற்ற அடியேன் உம் தேவியோடொக்கத் தாள்பிடிக்கும் பாக்கியத்தையே மேற்கொண்டு அதுசெய்து கிருதார்த்தனாவேன்'' என்று நீட்டிய கையுந்தானுமாகவே நின்றான். 1. இந்நல் வார்த்தை கேட்டருளிய நம்நாதனும் அகமகிழ்ந்து அவன் வேண்டுதலுக்கு இசைந்து அவன்கரத்தை இறுக்கப்பிடித்து அவ்வுரவுகொண்டே தாழ்ந்து நின்ற அன்னவனைத் தனது திருமார்புறத்தழுவி கூடிக்குலாவிக் களித்தருளினன். இப்பொருள்கொண்ட ஸ்ரீ இராம ஸுக்கிரீவ ஸக்கியப்பிரகரணத்தினால் றியக்கிடக்கின்ற அரும்பொருட்களை மேலே விவரிப்போமாக.

பரமகாருணிகனான புருஷோத்தமன் பரமானந்த பரிதமான பரமபதமென்னப்படும் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில நித்யமுக்தவர்க்கங்களினால் நிரந்தரமர்கப் பரிசர்யை பண்ணப்பெற்று அன்னவர்களுக்குக் காலதேச ஸ்வரூபங்களால் அளத்தற்கரிய அதிசயமான ஆனந்தத்தை அளித்துக்கொண்டு விளங்குகையிலும், அந்த பாக்கியவான்கள் பரமபோக்கியமான தனது இவ்யஸ்வரூப விக்ரஹகுண விபூதிகளை நிரந்தரம் அனுபவித்து அவ்வநுபவ பரீவாஹமாக 'ஹாவுஹா' வென்ற ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தால் புறப்பட்ட மங்களத்வனியை முன்னிட்டுத் தனக்கே தக்கதான திவ்ய கல்யாணகுணங்களைத் துதித்துக்கொண்டாடிக் கூத்தாடிக் குதூஹலிக்கின்றன ரென்றாலும், அவர்களோடொக்கத் தன்னை யனுபவிக்கும் பாத்தியத்தைவிட்டுவைத்திருந்தும் பாக்கியக்குறைவினால் அப்பேற்றை யிழந்து பரிதவிக்கின்றவரான நம் போன்ற ஸம்ஸாரி ஜீவர்களுடைய துர்த்தசையை யகற்றி இவர்களையும் அப்பெரியாரோடு ஸ்வாநுபவத்தில் ஒன்றுபடுத்தி ஸ்வயம் ஸந்தோஷிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டான். ஏன்? அச்சர்வேச்வரனுக்கு, இச்சம்ஸாரிகள் விலகின்று பரிதவிக்க, அச்சூரிகள் கொண்டாடுங் கலியாட்டம் ஒன்றும் மனதிற்குச் சற்றுஞ் சந்தோஷத்தைத் தரவில்லை. அவ்வளவுமட்டுமா? 'ஐயோ! இப்பேற்றைப் பறிகொடுத்துப் பலர் பரிதவிக்கின்றனரே? என்று தன்மனதைப் பறிகொண்ட இப்பாமரர் பரிதாபத்தை யதேனுமொரு விரகால் பரிஹரிக்க வேண்டுமென்று தான் த்வரிக்கலானான்' இவ்வற்பப் பிராணிகளிடத்தில் பெரிய ஸாதனமொன்றையும் பிரதீக்ஷிப்பது தகாதென்று கண்டு, இவர் தன்னைவேண்டினால் வேண்டிற்றை யெல்லாந்தருவே

1. ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டமநா ஹஸ்தம் பீடயாமாஸ பாணிநா |
ஹ்ருத்யம் ஸௌஹ்ருதமாலம்ப்ய பர்யஷ்வஜத பீடிதம் ||

னென்று தானுறுதிகொண்டு அதனை உலகத்தில் யாவருமறிய உத்கோஷிக்கச்செய்தான். எதுசெய்துதானென்ன? கேட்பாரொருவருமில்லை. பரமாத்மஸ்வரூபத்தை மறைக்கின்ற திரிகுணமயமான பிரகிருதி யெனும் வன்சிறையிலன்றோ விதிவசத்தா லிவர்கள் அடைபட்டுக் கிடக்கின்றனர்! அவ்வளவு மட்டுமன்றி அங்கும் விண்ணுளாரையுஞ் செறுந்திறனுள்ள புலன்களின் வாய்ப்பட்டு அவற்றின் விஷயங்களான அற்பபோக்யங்களிலன்றோ இவர்கள்மனது ஆழங்காற்பட்டு அருந்திக்கிடக்கின்றது. இந்நிலையில் இதைக்கொண்டு இம்மண்ணிலுள்ள மாந்தர்கள் அம்மாநிதியைக் கிட்டுவதெப்படி? இவர்கள் மனது அச்சரண்பனின்றிருவடிகளைத் தொடுவதற்கு இடங்கொடுத்து விட்டுவிடுமோ இதனைத் தன்வசஞ் சிக்கவைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற சிற்றின்பப்பொறிகளும் அவற்றின் போக்கியங்களும்? அல்லது இவர்கள் மனதை அவைகளைவிட்டு பலாத்காரமாகப் பிரிக்கப்பார்த்தாலும் அச்செயலில் அது அடியோடு அழிந்தாலு மழியுமேயொழிய ஒழுங்காக அவற்றினின்று விலகி யெழிக்குவருமோ? வாராது.

ஒருமல்லிகை அல்லது திராக்ஷைக்கொடி தானேறிப்படருவதற்குத் தக்கதான ரஸால தருவில் (ஒட்டுமாமரத்தில்) ஓடிச்செழிப்பதே உத்தமம் என்றாலும் அது தன்னண்டையிலுள்ள சப்பாத்துக்காட்டில் சிக்கிக்கொண்டு சிதைந்து கிடைக்குமானால் மாமரத்தின் மீதேறிப்படர்ந்து தளிர்த்து பூத்துப்பலித்துக் களிபபதற்கு ஆகுமோ? அல்லது அதனை அக்கள்ளிக்காட்டினின்று கடினமாய்ப் பிடித்திழுத்தால் வேரறுப்புண்டு வீணாக அழியுமேயொழிய அது கள்ளிக்காட்டை விடுத்துக்கட்டி மாமரத்தைக் கூட்டியதாகுமோ? இனிஎன்னசெய்தா லிக்கொடி தக்கவிடஞ்சென்று தளிர்த்துக்களிக்கும்? அத்தருவின் நைப்புள்ள கிளை யொன்றை மெள்ளெனத் தாழ்த்தி இக்கொடிகிடந்துழலும் தாழ்ந்தவிட மிழுத்துவந்து இதுபற்றிப் படரும் வகையில் அக்கிளையை இங்கே நிலைப்படுத்தவேண்டும். அது செய்தால் உயரப்படருவதே உடந்தைக் குணமாயுள்ள அப்பூங்கொடி முன்தாவுகிடைக்காததினால் தாழக்கிடந்தாலும், இப்போது மற்றுக்கிடைத்தபின் அதைப்பற்றி ஏறிவிடும். பிறகு சிறிதுசிறிதாகக் காலக்ரமத்தில் இதற்குக் கீழேயுள்ள பிடிப்பெல்லாம் • தானாகவே கழிந்த உயரவுள்ளபற்று உறுதிபெற்றுவிடும்.

இதுபோல ஊர்த்வதிருஷ்டியே உடந்தையாய்க்கொண்ட மாந்தரின் மனமும் பரமார்த்தப்பொருளை லபிக்கப்பெறாதபோது பாமரவிஷயங்களில் மண்டிக்கிடந்தாலும் அதனைக்கிட்டிப் பற்றிவிட்டால் இவ்வற்ப போக்கியங்களை அறவே துறந்து அப்பேரின்ப நிதியையே பேணிக்கிடக்கும். இதற்கு இங்கு ஒருதாஹரணம் கூறுகின்றோம்.

வாயுகுமாரரான சிறியதிருவடி பெருமாளின் தூதராகத் துரிதமாகக் கடல்கடந்து இலங்கைசேர்ந்து அங்கு அசோகமெனப்படும் அழகிய தோட்டத்திற்புகுந்து ஆங்கோர் மரத்தடியில் வல்லரக்கியரின் வன்காவலில் சிறையிருந்த மாதரசி ஒருவரைக் கண்ணுற்கண்டார். அவரே தான்தேடி வந்த தேவியாயிருக்க வேண்டுமென்று மெண்ணங்கொண்டார். அவர் ஸமீபத்திற்சென்று ஸ்ரீராமசந்திரன் தந்தருளிய தூதுவார்த்தைகளை அத்தேவியின் திருமுன்னே விண்ணப்பஞ்செய்வதற்கு அவ்வசை யரக்கியர் அயர்ந்துபோகும் தருணத்தை ஆவலுடன் பார்த்திருந்து அதுகிடைத்தவுடனே தேவியின் ஸமீபத்திற்குச் செல்லுவதென்று கிளம்பினார். அப்போது அவருக்குச் சங்கையொன்று குருக்கிட்டது. ஸ்ரீ இராகவனால் பலவகையாக அவரது நாயகியின் அடையாளங்களைக் குறிக்கக்கேட்டிருந்தும் இம்மேதாவியும் தம்முன்னிருப்பது தேவிதானோ அல்லவோவென்று ஸந்தேகிக்கலானார். பனியினாற்கருகிய தாமரைமலர்போன்று அத்தேவியின் மாசற்றதிருமேனி அவ்வளவு உருமாறிக்கிடந்தது. இனி தேவிதானென்று நிர்மாணித்தாலின்றி தன்னிடமுள்ள தூதுவசனங்களை வெளியிடலாகாதென்று பயந்தார். பிறகு தான் மறைந்திருந்தபடி முன்னிருக்கும் மாதை இன்னாரென்று நிர்ணயிக்கப் பல்வகையிலும் பிரயத்தினப்பட்டார். ஒன்றும் பயன் தருவதாயில்லை. அம்மங்கையின் மேனி அவ்வளவு மாறுதலடைந்திருந்தது. இது இராமனைப்பிரிந்ததினாலான உறுமாற்றமானால் எவ்வங்கம் எப்படி விவர்ணமானாலும் அம்மங்கள நங்கையின் திருக்கண்கள்மட்டும் நிகரற்ற தமது ஐசுவரியக்களையைச் சற்று மகலவிடாதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு அவர் கண்பார்வையைக்கொண்டு இன்னாரென்று நிர்ணயித்து விடலாமென்று அவ்விசாலாக்ஷியின் கடாக்ஷத்திற்குக் காத்திருந்தார். தலைநிமிராமல் தரையை நோக்கிய வண்ணமாய்த் தியானத்திலிருக்கின்ற தேவியின் கண்பார்வை கிடைப்பதாயில்லை. அப்போது ஆஞ்ஜனேயர் ஆலோசிக்கலாயினர். ஒருவர் கண்ணெடுத்து எதையும் பார்ப்பதில்லையென்று எத்துணைதான் கண்ணையுந் தன்னையும் கட்டிக்கொண்டு கவிழ்ந்தே கிடந்தாலும் பயத்தைத் தருவதான பாம்புபோன்ற பிராணியேதேனும் பக்கத்திற் தோன்றினாலும், பிரீதிக்கு இடமான பிரியவஸ்து ஏதேனும் புறம்பேதோன்றினாலும் அப்போதவர் தன்னையுமீறி அவ்வஸ்துக்களை பயத்தாலோ பிரியத்தாலோ பார்த்தே தீருவர். இருக்க, இவ்விளமான் வேங்கைக்கூட்டம் போலத் தன்னைச்சூழ்ந்துகொண்டு வன்னெஞ்சரும் அஞ்சும்படி நிற்கும் இவ்வரக்கிகளின் கும்பலையும் சற்றும் அச்சங்கொண்டு பார்க்கின்றாரில்லை. இதுவுமன்றி 1 ஸ்ரீராகவ சரணங்களின் ஸேவையைத்தவிர

1. [illegible]

வேறு எக்காட்சியைக்காணுவதும் வீணேயென்றிருக்கிற என் கண்களையும் தனது அழகினாலீழுத்துவிட்ட இவ்வசோகவனத்தின் சோபையையேனும் சற்றுத்தலை நிமிர்ந்து பார்க்கின்றாரில்லையே! இனி இவரைக் கண்பார்வையைக்கொண்டு இன்னாரென்று நிர்ணயிக்கக் காத்திருக்கின்ற நம் கருத்துக்கூடுவதெப்படி? நல்லது, நமக்கிவர் பார்வை கிடையாவிட்டாலும் எப்பார்வையையும் அறவே ஒழித்துவிட்டிருப்பது கொண்டேனும் இவரையின்னாரென்று அறிந்துகொள்வேன் யானென்று அத்தர்க்க நிபுணர் ஊகிக்கலாயினர். இச்சுந்தரிக்குப் பார்க்கக்கண்களிருந்தும் அவசியம் பார்த்தேதீரத்தக்க பயவஸ்துக்களும் பிரியவஸ்துக்களும் பல நெருங்கியிருந்தும் ஏன்றானிவர் திருக்கண்கள் ஒன்றையும் நோக்கவேயில்லை? ஸரி, இவர் மனம் வேறெங்கேயோ சென்றுவிட்டது. மனது உதவினாலன்றோ கண் காது முதலிய புலன்கள் தமது தொழிலைச்செய்யும்? ஆனால் எத்துணைதான் ஸாவதானமாக ஒன்றைச் சிந்தனைசெய்வோரின் மனதையும் இப்படிப் பயத்திற்கோ பிரியத்திற்கோ இடமான பொருள்களைக் காட்டியிருக்கும் புலன்கள் வலியக்கட்டியிழுத்துக் குலைத்துவிடுமே? அப்படியிருக்க இம்மாதரசியின் மனமட்டும் சலனமடையாததெதனாலோ? இச்சுகுமாரியின் மனதே அவ்வளவு வலியதோ? ஏது? இராதிராது. வேறு ஏதேனும் தக்கதொரு காரணமிருக்கவேண்டும். ஆஹா! இதுவேதான். தும்பை முதலான அநேகம் பூக்களில் சற்றுச்சற்றுத் தங்கியிருந்து சிறகை உதறிக்கொண்டு ரீங்காரத்தோடு பறந்து திரிந்த ஓர்வண்டு அப்போதலர்ந்த தாமரை மலரொன்றில் தற்செயலாய்ச் சென்றவுடனே சிறகை விரியாமலும் சத்தம்போடாமலும் அங்கு வண்டுளதோ இலதோ வென்னும் வகையில் அதினுள்ளேயே தங்கிவிடுவதேன்? மற்றைப்பூக்களில் தான் வேண்டியபடி கிடைக்கப்பெறாத தேனை இத்தாமரை மலரில் தாராளமாகப் பெற்றதினாலேயன்றோ? அதுவேபோலப் பற்பல அற்ப போகங்களிலும் தடுமாறித் திரிகின்ற மாந்தரின் மனது எங்கேனுமோரிடத்தில் தங்கி நின்றதானால், ஆங்கு அதன் அபேக்ஷிதங்கள் நிறைந்திருக்கின்றனவென்பதற்கு அது ஒரு அறிகுறியாகும். ஆகவே, இப்பெண்மணியும் தன் மனதிற்கிசைந்த குணங்கள் நிறைந்த நற்பொருளொன்றிலேவொன்றிப் மன்றிக்கிடக்கின்றமையாற்றான் இவர் மனது கண்ணுக்கு உதவவரவில்லை. இப்படி பயத்தையோ பிரியத்தையோ எதையும் உதறித்தள்ளிவிட்டு தன்னிடத்திலேயே அடங்கி நிற்கும்படி இம்மாதின் மனதை மடக்கிவைத்துக்கொண்டிருக்கும் அவ்வுத்தமவஸ்து எதுவாயிருக்கும்? ஆஹா! நிச்சயம். கண்டுகொண்டேன்! ஸ்ரீராமன் தான் இராமன்தான்! அவனைவிட்டு வேறெங்கும் இப்படி மனக்குரங்கு நிலைகொண்டு நிற்காது நிற்காது! அவ்வனந்த கல்யாணகுணன் ஒருவன்றான் சஞ்சலசித்தமும்

நிலைத்துநிற்கும் உத்தமமான ஓரே இடம். நல்லது, இனி எனது ஊஹம் பலம்பெறுவதில் பிரயாஸமொன்றுமில்லை. இவ்வரக்கனூரில் ஸ்ரீ இராகவனையே தியானித்துக்கொண்டிருக்கும் பெண்மணியாராகவிருப்பர்? கற்புக்கரசியான நமது ஸீதாதேவியேதான். இதினில் சிறிதும் ஸந்தேகமேயில்லை என்று துணிந்துநெருங்கிப்பணிந்து தமது தூதைத்தொடங்கலாயினர்.

இதனால் உயர்ந்த அவலம்பம் அகப்படாமையாற்றான் மனிதரின் மனது தாழ்ந்தவிடங்களில் தடுமாறுகின்றதென்றும், அது கிடைத்துவிட்டால் இவ்வற்பங்களின் ஆசையொழிந்து அவ்வுத்தம வஸ்துவையே பற்றிப்பயன் பெறுமென்றும் விசதமாய் வெளிப்பட்டதன்றோ? இனி இவ்வுத்தமப்பொருளைத் தாமாகச்சென்று சேருவதற்கு ஸம்ஸாரிகளான ஜீவர்களுக்குச் சக்தியில்லையென்றாலும், தொட்டிலில் கிடக்கும் சிசுவானது தனது தாயிருக்குமிடஞ்சென்று அவள் மடிமீதேறிப் பாலுண்டுகளிப்பதற்குச் செயலற்றிருக்கையில் அதற்கு இரங்கும் அதன் தாய், தானாகவே ஓடிவந்து வாரியெடுத்து மார்போடணைத்துப் பாலூட்டுவதுபோல், அன்னையையனைய அன்புபூண்ட அப்புண்டரீக நயனனும் அகதிகளான ஸம்ஸாரிகள் திறத்தில் கருணைகூர்ந்து அவர்களிடையே தானுமொருவனாகத்தோன்றி அவர்களோடு பல்வகையாய்ப் பரிமாறி அவர்களைத் தனது வசமாக்கி ஆநந்திப்பித்து, “மனப்பறிப்போடழுக்கு மானிடசாதியிற்றான் பிறந்து தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு தான்றன் சிற்றத்தினை முடிக்கும்” என்னும் வகையில் குறைதீர்க்கிறான்.

இவ்வுத்தம சித்தத்தோடவதரித்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனாரின் கரைகடந்த காருண்யமும் எத்தகைய பாமரராயினும் அவரைக் காத்தருளுவதற்கு அவன் கொண்டிருக்கும் கடமையும் அதனைச்செலுத்துந்துறையில் தோன்றும் குறைகளொன்றையும் நினையாது அவற்றையே நிறைவாகக்கொண்ட கருத்தை நிறைவேற்றும் திறனும் இச்சுக்ரீவஸக்யப்ரகரணத்தில் சுலபமாய்க் காணக்கிடப்பதுகண்டு ஸம்ஸாரிகள் யாவரும் தேறியிருக்கலாகும்.

சரீரமோ அவயவமோ ஆயுதமோ ஆலயமோ ஒன்றுமேயில்லாத அவ்வகண்ட ஸ்வரூபனானபரமபுருஷனே ஆச்ரிதர்களுடைய அனுபவானந்தத்திற்காகவேயன்றோ திவ்யமங்களவிக்ரஹ திவ்யாயுத திவ்யாபரண திவ்யாவயவாதிகளைத் திருவுள்ளம் பற்றுகின்றான். பரமபத நிலயமானபரவாஸுதேவஸ்வரூபமும் அகிலஜீவர்களும் அநாதிகாலம் அனுபவிப்பதற்கேயன்றோ அங்கீகரிக்கப்பட்டுளது! அனந்தகோடி நித்தியமுக்தர்கள் அத்திவ்யரூபத்தின் அனுபவானந்தத்தினால் ஆரவாரிக்கின்றனரே? அத்தகைய பேரானந்தத்தையே வடிவாய்க்கொண்ட அப்பொன்னுலகிலும் இம்மண்ணுளோர் பலரும்சென்று

மகிழாததுகொண்டு அதன் மன்னனுமவன் மனமாறாது துயரங்கொண்டு மறுகிறானே? அதனாலன்றோ, ஸம்ஸாரிகள் கண்ணால் காணுவதற்கு அரியதும் வாயினால் துதிப்பதற்கு எட்டாததுமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் போன்ற அத்திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் தக்கதன்றென்று அங்குநிற்கவைத்து, துக்கவாய்ப்பட்டுத் துன்புறுகின்ற இச்சம்சாரிகளும் கண்ணாரக்கண்டு வாயாரத்துதித்து வந்தித்து வழிப்பட்டு உய்யும்வகையில் ஒருத்தம திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப் பரிக்கிரஹித்து இம்மானிடரிடையில் வந்து தோன்றினானன்றோ? அத்தகைய இராமபத்திரவடிவம் மேன்மைக்குணத்தினால் நித்தியரூபத்தை ஒத்தேயிருந்ததெனினும் யாவரும் நெருங்கி அனுபவிப்பதற்குரியதான நீர்மையெனும் நிர்மலகுணம் நிறைந்துகிடந்ததினால் அதனினு மினியதேயாக இன்பந்தருவதாயிற்று.

இத்திவ்யரூபத்தை நெருங்கி நோக்கிய ஸுக்ரீவன் முதலில் அதன் அளவுகடந்த மேன்மையையுணர்ந்து, ‘ஹா! நீ!’ என்றுமலைத்தானே யாயினும் அதேகணத்தில் ஆழங்காணமாட்டாத அதன் நீர்மைதுலங்க, ‘ஐயனே! அஜ்ஞானத்தில் அமிழ்ந்துகிடக்கும் அடியேனை ஆதரிக்கத்தாழ்ந்து வந்தனையோ?’ என்று ஸ்ரீராமபிரானின் காருண்யத்திற்குக் கரைந்துருகினான். ஆங்கு யாமும்மை ஆபத்தினின்று மீட்கவந்தோமென்று கம்பீரமாய்ப் பேசினால் அஹங்கரித்துக்கிடக்கும் அஜ்ஞானிகள் ஆதரிக்கமாட்டாரென்று பயந்தே, தான் ஆபத்தை அடைந்துவிட்டதுபோலும் அதனைத் தீர்த்துக்காப்பவரான காருணிகரைத்தேடி வந்ததுபோலும் நடித்து, அக்குரங்கிற்கரசனைச்‘சரண’மென்று வந்துபுகுந்தான்போலும்.

ஆனாலென்ன? சுத்தஜலத்தை அலம்புகிறேனென்று ஒருவன் அதை அளைந்துகொண்டிருந்தாலும் அவன் கையழுக்கு அதுகொண்டே கழுவப்பட்டதாகுமன்றோ? அதுபோல, ‘ஈசனை யான் காக்கின்றே’னென்பதும் அவன்பாலுள்ள நேசமேயாதலின் அதைச்செய்ய நினைத்தவனையும் அது கடைத்தேற்றக் காத்தேதீரும்.

ஆனாலும், இக்கீசனும் அனுமானாகிய ஆசிரியனின் உபதேசமொழியினால் மனந்தெளிந்திருந்தமையால் அப்படித் தலைமாறி க்ரஹித்துவிடவில்லை. அப்படி க்ரஹித்தாலும் அது ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அருவெறுப்பைத் தந்திராதென்பதுடன் அவனுடைய அந்தரங்கத்திற்கு ஒத்துமிருக்கும். ஏனெனில், அவன் தனது மேன்மையைக்கண்டு மருண்டு விடாததற்காக அதனை மறைத்தேவைத்து வந்திருக்கின்றானென்பதோடு, உண்மையில் தன்னை நெருங்க இடந்தருகின்றவர்பால் உள்ளவைகளான தாழ்மைகளை மனதிலும் நினைக்கத்தகாதவனாய் அவர்களைத்தன்னிலும் மேலானவராகவே மதித்து நடக்கின்ற மஹாஸுசீலன். ஆனதினாற்றான் தன்னோடொத்த துணை

வரிடம் பெறக்கூடிய மரியாதையான கைபிடித்துக் குலுக்குதலை ஸுக்ரீவனிடம் வேண்டிநின்றான். என்றாலும், விவேகியான வாயுகுமாரரின் ஸதுபதேசத்தினால் அவன் அவ்வளவுக்குச் சம்மதியாமல் பிரபுவின் மனதையும் அநுஸரித்ததுபோல அவனைக்கொண்டே நீட்டி நிறுத்திய தனது கையைப் பிடிக்கச்செய்து பிரபுவின் சரணங்களுக்குச் சுச்ரூஷைசெய்யும் ஸாம்ராஜ்ய யோக்யதையை ஸுக்ரீவன் ஸம்ரக்ஷித்துக்கொண்டு க்ருதார்த்தனாயினன். 1 இவ்விஷயத்தைக் கீழே விவரித்திருக்கிறோம். ஆக இப்படிப் பரமபுருஷனுடைய திவ்யகாருண்ய காரியமான திவ்யாவதார வ்ருத்தாந்த வைபவங்களை பாவித்தே பாவுகர்கள் பலர் பாவந்தீர்த்துப் பதம்பெற்றுப் பரமானந்தமெய்துகின்றனர்.

இப்படி பகவத்குண ப்ரதானங்களான ஸௌலப்யாதிகளை ஸ்ரீமத் வகுளாபரண மஹாமுனியும்,

துயரில் சுடரொளித் தன்னுடைச்சோதி நின்றவண்ணம் நிற்கவே
துயரில்மலியு மனிசர்பிறவியிற்றோன்றிக் கண்காணவந்து
துயரங்கள் செய்து தன்தெய்வநிலை யுலகிற்புக வுய்க்குமம்மான்
துயரமில்சீர் கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமிலனே.

என்று அநுஸந்தித்தருளினர்.

---

1. ரோசதே யதி வா ஸக்யம் பாஹுரேஷ ப்ரஸாரித: ।
க்ருஹ்யதாம் பாணிநா பாணிர் மர்யாதா பத்யதாம் த்ருவா ॥
ஏதத்து வசநம் ச்ருத்வா ஸுக்ரீவேண ஸுபாஷிதம் ।
ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டமநா ஹஸ்தம் பீடயாமாஸ பாணிநா ॥

ஸ்ரீ:

நம் முதலிகளிலே ஒருவரை, ஒருவன், 'எனக்கு எம்பெருமானை நினைக்க விரகு சொல்லவேணும்' என்ன, 'நான் உனக்கு அது சொல்லுகிறேன்; நீ எனக்கு அவனை மறக்க ஒரு விரகு சொல்ல வல்லையே?' என்றாராம். இதன் கருத்து— பகவத் வ்யதிரிக்த ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் அவனையொழிய வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்கள் இல்லாமையாலே, ஏதேனுமொரு பதார்த்தம் தோற்றும்போதும் அவனை முன்னிட்டுக் கொண்டாயிற்றுத் தோற்றுவது.

ஸ்ரீ:

புஸ்தக விமர்சம்.

1. திருவாய்மொழி.

ப்ரபந்நஜன கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாய்மொழி க்ரந்தம், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்த ஆறாயிரப்படியுடனும், அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த பன்னீராயிரப்படியுடனும், வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை அருளிச்செய்த ஈடு மஹாப்ரவேசம் ப்ரதி திருவாய்மொழியின் ப்ரவேசங்கள் இவைகளுடனும், மதிராஸ் ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டு, இப்பொழுது முதல் நாலுபத்து பூர்ணமாக வெளிவந்திருக்கின்றன. மயர்வற மதிநலமருளினனென்கிற பக்தியாலே லாலிதமாக்கி மரங்களுமிரங்கும் வகையென்கிற ஆகர்ஷகமான வீரச்சொல்லாலே அருளிச்செய்யப்பட்ட க்ரந்தம் இது. பராசரரால் நிர்மிதமாயுள்ள புராண ரத்நத்தைக்காட்டிலும் அதிகத்தெளிவுடன் வேதாந்த ரஹஸ்யத்தை உணர்த்துகின்றது. சொற்களைக்கேட்ட மாத்திரத்திலேயே பரமாத்மாவினிடத்தில் சித்தத்தை ரஞ்ஜிப்பிக்கின்றது. வேத வேதாந்தங்கள் போலன்றிக்கே ஸர்வருக்கும் உபஜீவ்யமானது. இப்படிப்பட்ட மஹார்த்தமான இந்த க்ரந்தத்தை எல்லாருக்கும் ஸுலபமாயிருக்கும்படி இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையார் ப்ரசுரம் செய்வது ஜகத்துக்குப் பெரியதொரு உபகாரமே,

இந்த க்ரந்தம், ஸபா பண்டிதராகிய புதுப்பட்டு ஸ்ரீமான் திருவேங்கடாசார்யரால் நன்றாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டு ஸ்ரீவேதாந்த முத்ராக்ஷரசாலையில் நல்ல காகிதத்தில் நன்றாக அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. மாஸம் ஒன்றுக்கு ரூ. 2-8-0 வீதம் 10-மாஸங்களில் ரூ. 25-0-0 கட்டினால், இந்தத் திருவாய்மொழி க்ரந்தம் கொடுக்கப்படுவதுடன், இந்த ஸபையாரால் ப்ரதிமாஸம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும் ஸஞ்சிகைகளும் இரண்டு தலைமுறைகளுக்கு வேறு எவ்வித க்ரயமுமின்றிக்கே கொடுக்கப்படும். இதை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் "ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபை, 31, வெங்கடாசல முதலி தெரு மதிராஸ்" என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதி பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

2. ஸ்ரீவண்சடகோப ஸ்ரீரங்கநாத சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் வைபவம்.

ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் 40-வது பட்டத்தில் எழுந்தருளியிருந்த பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ திவ்ய பாதுகா ஸேவக ஸ்ரீவண்சடகோப ஸ்ரீரங்கநாத சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகனுடைய வைபவம், தில்லையம்பூர் மூடும்பை வித்வான் ஸ்ரீ. உப. வேங்கடாசார்யரால் எழுதப்பட்டு ப்ரசுரம் ஆகி இருக்கிறது. வேண்டியவர்கள், "ஸ்ரீ. கே. டி. ஸுந்தராசாரியர், 10, கச்சாலேச்வர் அக்ரஹாரம், மதிராஸ்" என்னும் விலாஸத்துக்கு எழுதி பெற்றுக்கொள்ளலாம். புஸ்தக க்ரயம் அணா 4, போஸ்டேஜ் அணா 1.

சென்ற நவம்பர்மீ 8உ நடந்த விசாரணையில், ஏற்கெனவே அதிகாரத்தில் இருந்த கக்ஷிக்காரர்களுக்கு மஹாஜன சம்மதி கிடைக்காமல், முன் விலகி நின்று இப்பொழுது அந்வயித்த கக்ஷிக்காரர்களே ஜனங்களால் ஸம்மதி கொடுக்கப்பட்டு ஜயசாலிகளாக வந்துவிட்டதாய்த் தெரியவருகிறது. இப்பொழுது இவர்களுக்கே மந்த்ரிபதவி கொடுக்கப்பட்டு, இவர்களைக் கொண்டே ராஜ்யதந்த்ரம் நடத்தப்படவேண்டும். இதில் ஏதாவது ஸங்கடங்கள் ஸம்பவித்தால் கவர்னர் தமது இஷ்டப்படி ஒரு வ்யவஸ்தை செய்துவிடலாம். இதன் நிச்சயம் ஸ்வல்ப தினங்களில் தெரியும்.

இப்படி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சீர்திருத்தங்கள், முடிவில் தேசத்தின் நன்மையில் பர்யவஸிக்குமோ, அல்லது தீங்கை விளைவிக்குமோ, அதைப்பற்றி நாம் இப்பொழுது விசாரிக்க ப்ரயத்நிக்கவில்லை. தத்காலத்தில் அவை பெரிதான தீமை ஒன்றை ஏற்படுத்திவிட்டது என்பதுதான் நமக்கு துக்க ஹேதுவாகின்றது. ஜனங்களுள் கக்ஷி இரண்டு உண்டாகி, பரஸ்பரம் அளவற்ற த்வேஷம் ஜநித்துவிட்டது என்பதை, பராமர்சிப்போரெல்லாரும் அறியலாம். ஸஹோதரர்கள்போல ஒத்து வர்த்தித்து வரவேண்டியதுபோக, ஒருவரையொருவர் அவமதிப்பதும் நிந்திப்பதும், அதிகமாகிவிட்டது. ஒரு கக்ஷிக்காரர்களை மற்றொரு கக்ஷிக்காரர்கள், தமக்குப் பெரிய சத்ருக்களாக பாவித்து, அவர்களை எவ்விதத்தில் நசிப்பித்துவிடலாமென்று நினைக்குமளவு முயல்வதை நாம் பார்க்கிறோம். இது தேசத்தின் நன்மையின்பொருட்டு ஆகுமா? கலியின் கொடுமையால் ஏற்கெனவே காமக்ரோதாதிகளுக்குப் பரவசமாக இருக்கும் ஜனங்களுக்கு இதுவும் வந்துசேர்ந்ததே என்று நாம் மிகவும் சோகிக்கிறோம். இதனால், ராஜாங்கத்தார் ஜனஸம்மதிக்கு இணங்கி நடக்க முயன்றது பிசகு என்று நாம் சொல்லவில்லை. ஆனால், அந்த ஸம்மதியை யாரிடமிருந்து எப்படி பெற்றுக்கொள்ளுகிறது என்பதைச் சரியானபடி தெரிந்துகொள்ளாமல் ராஜாங்கத்தார் தவறிவிட்டார்களே என்பதுதான் நம்மை வருத்துகின்றது.

“ந தாத மந்த்ராஸ்தவ நிச்சி[illegible] ஸ்தாபி[illegible]”

என்று விபீஷணன் சொன்னபடி, அசிக்ஷிதர்களாகவும் க்ருத்யாக்ருத்ய விவேகசூந்யர்களாகவும் துஷ்டமான அந்த:கரணத்தை உடையவர்களாகவும் இருக்கும் ஸாமாந்ய ஜனங்களுக்கு அதிகாரத்தைக் கொடுத்தால் தீமை விளையாமலும் இருக்குமோ? ஸாதுக்களாயுள்ள ஜ்ஞாந வ்ருத்தர்களே மந்த்ராலோசனைக்கு அர்ஹர்கள் என்பதை ராஜாங்கத்தார் உணரவில்லை போலும். இதைப்பற்றி அடுத்த ஸஞ்சிகையில் விசாரிப்போம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீவேதார்த்தஸங்க்ரஹ:.

அசேஷசிதசித்வஸ்துசேஷிணே சேஷசாயினே |
நிர்மலானந்தகல்யாணநிதயே விஷ்ணவே நம: ||

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:

ராமாநுஜ[illegible] வேதார்த்தஸங்க்ரஹஸ்ய |
பாஷாயாமேவ வ்யாக்யாம் கரோதி [illegible] ஸதாம் முதே |
[illegible] |
ஸங்க்ரஹம் [illegible] |

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம் என்னும் க்ரந்தத்தைச் செய்தருளக்கருதி, முதலில் இஷ்டதேவதையின் உபாஸனா ரூபமாகவும் குருவின் உபாஸநாரூபமாகவும் இரண்டு மங்களச்லோகங்களை ஆசரிக்கிறார். இவ்விதம் மங்களச்லோகங்கள் செய்வது ஸ்ம்ருதி ஆசாரம் இவைகளினால் ப்ராப்தம். ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள க்ரந்தம் விக்நமின்றிக்கு முடிவுபெறுவதுடன் க்ரந்தத்தைக் கேட்கிறவர்களுக்கு அதன் அர்த்தம் ஸித்தி பெறுவதும் இந்த மங்களச்லோகரூபமான உபாஸனையின் பலமாகும்.

முதல் ச்லோகத்தின் அர்த்தம்:—‘ஸகலமான சேதநவஸ்து அசேதநவஸ்து இவையெல்லாவற்றிற்கும் சேஷியாகவும், சேஷசாயியாகவும், நிர்மலனாகவும், அநந்தனாகவும் ஆநந்தநிதியாகவுமுள்ள விஷ்ணுவின்பொருட்டு நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.’

அசேஷசிதசித்வஸ்துசேஷிணே - ஸகலமான சித் அசித் என்னப்படும் வஸ்துவுக்குச் சேஷியான. நித்ய விபூதியென்றும் லீலாவிபூதி என்றும் பகவானுடைய விபூதி இரண்டு பிரிவாக விபாகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பதம் ‘அவன் லீலாவிபூதியை உடையவன்’ என்பதையும், அடுத்த பதம் ‘அவன் நித்ய விபூதியை உடையவன்’ என்பதையும் காட்டுகின்றன. சேதந அசேதந வஸ்துக்களடங்கிய ஜகத்தை விட ப்ரஹ்மம் வேறுபட்ட வஸ்து என்பதை இந்த விசேஷணம் குறிக்கின்றது. ‘ஜகத் சரீரம், பகவான் சரீரி (அதாவது - ஆத்மா)’ என்பது நமது ஸித்தாந்தமாகையால், ‘ஜகத் ப்ரஹ்மமே’ என்று ச்ருதிகளிற் சொல்லப்படும் ஸாமாநாதிகரண்யம் முழுவதும் இந்தச் சரீர சரீரி ஸம்பந்தத்தைப் பொருத்ததே தவிர, ‘ஜகத்தும் ப்ரஹ்ம

வேதப்படுவதை நாம் அறிவோம். இது விபரீத ஜ்ஞாந ஜநகியாகிற ப்ரக்ருதியின் சேஷ்டை அன்றோ?

ஸ்வயமே செய்யும் கைங்கர்யத்திற்கும் அந்யர்களாற் செய்யப்படும் கைங்கர்யத்திற்கும் ப்ரீதியில் வாசியில்லையாதலால் ஸித்தி ஒன்றே என்று ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். நித்யர்களுடைய ப்ரவ்ருத்தி பேதத்தை உபபாதிக்கும் இடத்தில், "அநந்த கருடாதிகளுக்கு அதிகார விசேஷங்களும் ததுசித கைங்கர்யங்களும் வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்க, நித்யருக்கும் முக்தருக்கும் ஸர்வவித கைங்கர்யஸித்தி உண்டு என்கிற அர்த்தம் கூடுமோவென்னில், யாரேனுமொருவர் அநுஷ்டிக்கும் கைங்கர்யமும் ஸ்வாமிக்கு ப்ரியமானபடியாலே ததுசித கைங்கர்யங்களும் ஸர்வருக்கும் ப்ரியமாய் கைங்கர்யபலமான ப்ரீதியில் வாசியில்லாமையால் ஸர்வருக்கும் ஸர்வவித கைங்கர்யஸித்தி உண்டென்கையில் விரோதமில்லை" என்னும் திவ்ய ஸூக்தி காணப்படுகின்றது. ஸாராஸ்வாதிநீ வ்யாக்யாதாவும், "ஸ்வரூபம் தெளிந்தவனுக்குக் கைங்கர்யம் ப்ரியமாவது ஸ்வாநுஷ்டிதத்வ ப்ரயுக்தமன்றிக்கே ஸ்வாமி ப்ரியத்வ ப்ரயுக்தமாகையால் பராநுஷ்டித கைங்கர்யமும் ஸ்வாநுஷ்டித கைங்கர்யம் போல ப்ரியமாம்" என்று இதற்கு வ்யாக்யாநமும் ஸாதித்திருக்கிறார்.

மற்றவர்களாற் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களில் ஏதாவது அசாஸ்த்ரீயமான அம்சம் இருந்தால் அதைப்பற்றியும் நாம் ப்ரீதி அடையவேண்டுமென்பது நமது கருத்தன்று. அசாஸ்த்ரீயமான அம்சம் ஸ்வாமிக்கு ப்ரீதிஜநகமாகாதாதலால் அது ஒருவருக்கும் ப்ரீதியை ஜநிப்பிக்காது என்பது வ்யக்தம். கைங்கர்யங்களில் தோஷம் இல்லாதவரையில் நாம் ஏன் அவைகளினால் ப்ரீதியை அடையக்கூடாது என்பதுதான் விளங்கவில்லை. ஸ்வரூபம் தெளிந்தவர்கள்கூட இதுவிஷயத்தில் ப்ரமிப்பதுபோலத் தோன்றுகிறபடியால், இதைப்பற்றி விஜ்ஞாபநம் செய்துக்கொள்ளத் துணிந்தோம்.

வைஷ்ணவர்களுக்குள் கலாப்ரயுக்தமாகவும், ஸம்ப்ரதாய ப்ரயுக்தமாகவும் வைமநஸ்யம் அதிகமாக ஏற்பட்டு வருகின்றது. இந்த வைமநஸ்யம் வ்ருத்தி அடைய கணக்கற்ற ஹேதுக்கள் இருக்கின்றன. எவ்வளவு ஹேதுக்கள் இருந்தாலும், நாம் பரஸ்பரம் த்வேஷித்துச் சச்சரவுசெய்வது நம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்கு மிகவும் விருத்தம். அந்த ஹேதுக்கள் ஒவ்வொன்றையும் நன்றாகப் பராமர்சித்துப்பார்த்து எந்த எந்த அம்சத்தில் அவை துஷ்டங்கள் என்பதை நாம் உணர்ந்தால், ஒருகால் இந்த த்வேஷத்தின் கொடுமை கொஞ்சம் குறைவு அடையுமோ என்னும் ப்ரமமே இப்பொழுது நம்மை இந்த வ்யாபாரத்தில் ப்ரேரிப்பித்தது. கலியின் ப்ராபவம் வ்ருத்தியாகி வரு

கையில் ஜநங்களுக்குள் பரஸ்பரம் த்வேஷம் குறைவு அடையும் என்று நினைப்பது ப்ரமமே ஆகும். இருந்த போதிலும், "யாவத் … ஔஷதம்" அநிஷ்ட நிவாரணத்தில் எல்லாரும் ப்ரயத்நப்படுவது ந்யாயமன்றோ?

* * * * * *

மந்த்ரிகளின் நியமநம்.

சென்ற ஆறு வருஷகாலமாக இந்தத்தேசத்திய ராஜ்ய தந்த்ரத்திற் சிலவித சீர்த்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு, முன்காலத்தில் கேவலம் ராஜாதிகாரிகளே மஹா ஜநங்களுடைய அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் தமக்கு எது ந்யாய்யமென்று தோன்றிற்றோ அந்த வழியாக ராஜ்ய தந்த்ரத்தை நிர்வஹித்து வந்தது போலன்றிக்கே, மஹாஜநங்களுடைய அபிப்ராயத்திற்கு இணங்கி மந்த்ரிகளை நியமிக்கிறதென்றும், ராஜ்ய தந்த்ரங்களிற் சிற்சில அம்சங்களின் நிர்வாஹத்தை அந்த மந்த்ரிகளிடம் ஒப்புவித்துவிடுகிறது என்றும், இவை முதலிய சில நியமங்களுடன் ராஜ்ய பரிபாலநம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. ஏற்கெனவே பஹுகாலமாக, 'ராஜ்யதந்த்ரம் முழுவதும் மஹாஜநங்களுடைய ப்ரதிநிதிகளால் நடத்தப்பட்டு வரவேண்டுமே தவிர, அப்படிக்கல்லாதார் அதிகாரிகளாக நியமிக்கப்படக் கூடாது'. என்று, மஹாஜநங்களுள் அநேகர் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆறு வருஷம் முன் ஏற்படுத்தப்பட்ட சீர்திருத்தங்களில் சிற்சில அம்சங்களில் மாத்திரம் ஜநங்களுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் கொடுக்கப்பட்டதனால், அவர்கள் அதனால் த்ருப்தி அடையாதவர்களாய், தாம் அந்தச் சீர்திருத்தங்களை அங்கீகரிக்கப்போகிறதில்லையென்று விலகி நின்றார்கள். அவைகளை அங்கீகரித்த மற்றவர்களைக்கொண்டு ராஜாங்கத்தாரால் அவை நடவடிக்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. இதன் பலமாக, விலகி நின்றவர்களுக்கு எவ்வித ஆநுகூல்யமும் கிடைக்கவில்லை. மற்றவர்களுக்கு ஒருவித ப்ராபல்யமும் ஏற்பட்டது. அந்த ப்ராபல்யத்தைக் கொண்டு அவர்கள் தமக்கு உசிதமாகத்தோன்றியபடி ராஜ்யதந்த்ரத்தை நடத்தி வரவே, அதனால் மற்றவர்களுக்கு அநேக ப்ரகாரங்களில் தீங்கும் ஸம்பவித்தது.

ஆறு வருஷகாலம் இப்பொழுது முடிவுபெற்றது. மூன்று வருஷத்திற்கு ஒரு தடவை மஹாஜனங்களுடைய அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது என்று ஒரு நியமம் இருந்தபடியால், இப்பொழுது அம்மாதிரியான அபிப்ராயம் விசாரிக்கப்பட்டது. முன், கோபித்துக்கொண்டு விலகிநின்ற கக்ஷிக்காரர்கள், இப்பொழுது அப்படி விலகிநிற்பதின் ப்ராதிகூல்யத்தை உணர்ந்து, தாமும் அந்வயிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

மமும் ஒன்றே' என்னும் ஐக்யத்தைப் பொருத்ததன்று. 'அசேஷமான சேதநர்கள்' என்று சொன்னதால் ஜீவன் ஒருவன் அன்று, அவர்கள் பஹு-வென்பது சொல்லப்பட்டதாகிறது. சேதநன் அசேதநம் என்று பிரித்துச் சொல்லியிருக்கிறபடியால், அவை இரண்டும் வெவ்வேறு என்று நாம் அறியவேண்டும். 'வஸ்து' என்னும் பதத்தால் 'ஜகத் பரமார்த்தமே, பொய்யன்று' என்பது ஸூசிதம்.

சேஷசாயிநே - 'சேஷன்மீது சயநம் செய்துகொண்டிருக்கும்'. அதாவது - அவனுடன் கூடினவன். சேஷனுடன் கூடியிருப்பதுபோல, லக்ஷ்மீ, பரிஜநங்கள் இவர்களுடனும் கூடியிருக்கிறான் என்பது தாத்பர்யம். ஆகையால், நித்ய விபூதியுடன் கூடியவன் என்பது ஸூசிதம். இந்த ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகம் நித்யம் என்றும் ஏற்படுகிறது.

நிர்மலாநந்த கல்யாண நிதயே - 'நிர்மலனாகவும் அநந்தனாகவும் கல்யாண நிதியாகவும் இருக்கும்'. நிர்மலன், அநந்தன், கல்யாணநிதி என்று விபாகம். நிர்மலனென்றால் ஹேயகுண ரஹிதன்; அநந்தனென்றால் ஒன்றிலும் பரிச்சேதமில்லாதவன். சிற்சில இடங்களில் நைர்மல்யம் காணப்பட்டாலும், ஆநந்த்யத்துடன் கூடிய நைர்மல்யம் இவன் ஒருவனிடத்திலேயே உண்டு என்பது இதனால் ஏற்படுகிறது. 'அநந்தன்' என்றால் 'கணக்கற்ற நல்லகுணம் பொருந்தினவன்' என்றும் சொல்லலாம். 'கல்யாணம்' என்பது ஆநந்தத்தைக் குறிக்கின்றது. அதற்கு நிதி என்பதால், ஆநந்தம் என்பது குணம் இவன் அந்தக்குணத்தை உடையவன் என்பது அர்த்தம். 'கல்யாணம்' என்றால் 'கல்யாண குணங்கள்' என்றும் சொல்லலாம். இப்படி பகவான் ஹேயகுணங்களற்றவனாகவும் கல்யாணகுண ஸம்பந்நனாகவும் இருக்கிறான் என்று அவனுடைய உபயலிங்கத்தன்மை சொல்லப்பட்டது.

விஷ்ணவே - இதனால் விஷ்ணுதான் பரதேவதை என்று சொன்னதாகிறது.

நமக்கு ப்ராப்யமாக இருக்கும் வஸ்து இவ்விதம் இருக்கின்றது என்று சொல்லிவிட்டு, அதை அடைய நாம் செய்யவேண்டிய உபாயம் என்ன என்பதை 'நதி:' என்னும் சப்தத்தாற் சொல்லுகிறார். கேவலம் ப்ரணாமம் செய்வது உபாயமாகாது, பக்தி ஒன்றே உபாயமாதலால்; ஆகையால், இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள நமஸ்யை பக்திக்குள் அந்தர்பூதம்.

இவ்விதம் தேவதையின் உபாஸநத்தைச் சொல்லும் இந்த ச்லோகம் ஸ்வபக்ஷத்தையும் ஸங்க்ரஹமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்று அறியவேண்டும். 'நதி:' என்னும் சப்தத்தால் உபாயமும், மற்றைச் சப்தங்களால் உபேயமும் சொல்லப்படுகின்றன. இவை தாம் ஸ்வபக்ஷத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படவேண்டியவைகள்.

பரம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம் ப்ரமபரிகதம் ஸம்ஸரதி தத் -
பரோபாத்யாலீடம் விவசமசுபஸ்யாஸ்பதமிதி ।

இரண்டாவது ச்லோகத்தின் அந்வயம்:— '**பரம் ப்ரஹ்மைவ அஜ்ஞம் ப்ரமபரிகதம் (ஸத்) ஸம்ஸரதி; தத் (ஏவ) பரோபாத்யாலீடம் (ஸத்) விவசம்; தத் (ஏவ) அசுபஸ்ய ஆஸ்பதம்' இதி ச்ருதிந்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் இதம் மோஹனம் தம: யேன அபாஸ்தம் ஸ: யாமுனமுனி: விஜயதே ।** ['பர ப்ரஹ்மமே அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டதாயும் பலவிதமான பேதத்தைப் பார்த்து ப்ரமிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதாயும் கொண்டு ஜந்ம மரணம் முதலிய துக்கபாகியாகின்றது' என்றும், 'அந்த ப்ரஹ்மமே, பாரமார்த்திகமான புத்தி இந்த்ரியம் முதலிய உபாதியுடன் ஸம்பந்தமாய்க்கொண்டு கர்ம பரவசமாகின்றது' என்றும், 'அந்த ப்ரஹ்மமே சேதநா சேதநங்களாகப் பரிணமித்து, அசேதந வஸ்துவுக்குள்ள பரிணாம யோக்யதையாகிற அசுபத்திற்கும், சேதந வஸ்துவுக்குள்ள அபுருஷார்த்தாந்வய ரூபமான அசுபத்திற்கும் ஆஸ்பதமாகின்றது' என்றும் இவ்வாறாக ச்ருதிக்கும் தர்க்கத்திற்கும் விருத்தமாக ஜகத்தில் பரவி வரும் மோஹநமான இந்த அந்தகாரமானது யாதொரு யாமுநமுநியால் தூரத்தில் தள்ளப்பட்டதோ அப்படிப்பட்ட யாமுநமுநியானவர் ஜயசாலியாக இருக்கிறார்.]

இந்த ச்லோகமானது குருவின் உபாஸநா ரூபமான மங்களாசாரமாக இருப்பதுடன் பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபத்தின் ஸங்க்ரஹமாகவும் இருக்கின்றது. பரமதங்களுள் மூன்று மதங்கள் முதல் மூன்று வாக்யங்களால் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதர மதங்களும் ஸ்ரீயாமுநமுநியால் நிரஸிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகளும் இங்கே விவக்ஷிதங்களே. அந்த மூன்று மதங்களாவன:—

(1) சங்கர மதம்:—ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம்; அது அவித்யையால் திரோஹிதமாய் ப்ரமிக்கின்றது; அதுதான் ஸம்ஸாரம். அதாவது - ப்ரஹ்மமொன்றே எவ்வித பேதமுமில்லாத ஸ்வயம் ப்ரகாசமான வஸ்து, மாயையின் ஸம்பந்தத்தால் ஜகத்தாக அவபாஸித்துக்கொண்டு பேததர்சநத்தில் ப்ரமித்து ஜந்ம மரணம் முதலிய துக்கங்களை அடைகின்றது.

(2) பாஸ்கர மதம்:— பரப்ரஹ்மம் என்பது நிர்விசேஷமன்று, குணங்களுடன் கூடியது; ஆனால், அது, புத்தி இந்த்ரியம் தேஹம் முதலிய ஸத்யமான உபாதியுடன் கலந்து ஜீவனாக மாறி ப்ரமித்து ஜந்ம மரணம் முதலிய துக்கங்களை அடைகின்றது.

(3) யாதவப்ரகாச மதம்:— அந்த ப்ரஹ்மமே சித் அசித் ஈச்வரன் என்று மூன்றாகப் பரிணமித்துத் தன்னைவிட அபிந்நமாயுள்ள வஸ்துக்களில் பேதபுத்தியைச் செய்து ப்ரமித்து ஸம்ஸாரத்தை அடைகின்றது. அதாவது - ப்ரஹ்மமே அசித்தாகப் பரிணமிக்கிறபடியால் அசித்துக்குக் காணப்படும் பரிணாமார்ஹதையாகிற அசுபத்திற்கு அது ஆஸ்பதமாகின்றது; ப்ரஹ்மமே சித்தாகவும் பரிணமிக்கிறபடியால் சித்துக்குக் காணப்படும் அபுருஷார்த்தங்களில் அந்வயிப்பதான அசுபத்திற்கும் அது ஆஸ்பதமாகின்றது.

ச்ருதிந்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் மோஹநமிதம்
தமோ யேநாபாஸ்தம் ஸ ஹி விஜயதே யாமுநமுநி: ॥ 2

இவ்விதம் இவர்களின் கொள்கைகள் இருக்கின்றபடியால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இந்த ச்லோகத்தில் இந்த மூன்று மதங்களைப்பற்றியே சொல்லுகிறார் என்பது வ்யக்தம்.

பரம் ப்ரஹ்மைவ - பரப்ரஹ்மமே. அதாவது எந்த ப்ரஹ்மமானது ஹேய குணங்கள் அற்றது என்றும், கல்யாணகுணங்களுடன் கூடினதென்றும், ஆகையினால் எல்லாவற்றையும் விட விலக்ஷணமென்றும், ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருப்பதையே ஸ்வ பாவமாக உடைத்தாயிருக்கிறது என்றும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்தப் ப்ரஹ்மம் ஸம்பவிக்கின்றது என்று சொல்வது விருத்தமன்றோ? என்பது ஸ்வ என்பதன் தாத்பர்யம். ப்ரமம் ஸம்ஸாரம் இவைகளின் நிவ்ருத்திக்காக எந்த ப்ரஹ்மம் நம்மால் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறதோ, அதுவே ப்ரமிக்கின்றது ஸம்ஸரிக்கின்றது என்பது ஆச்சர்யம்.

அஜ்ஞம் - அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டும். தன் ஸ்வருபத்தைத் தானே அறியவில்லை.

ப்ரமபரிகதம் - பேதமில்லாத இடத்தில் பேதத்தைப் பார்த்து ப்ரமித்தும்.

ஸம்ஸரதி - ஸம்ஸரிக்கிறது. பேதத்தை உணர்வதால் உண்டாகும் ஸகல துக்கங்களுக்கும் பாத்ரமாவதே ஸம்ஸரிப்பது. இவ்வளவு சங்கரமதம்.

பரோபாத்யாலீடம் - வேறு (தன்னைப்போல ஸத்யமாயுள்ள) உபாதிகளால் ஸம்பத்தமாய். சங்கரமதத்தில் அங்கீகரிக்கப்படும் மித்யையான அவித்யையைக்காட்டிலும் ஸத்யமான இந்த உபாதி வேறு என்று சொன்னது ஆகிறது.

விவசம் - கர்ம பரவசமாகி. இவ்வளவு பாஸ்கரமதம்.

அசுபஸ்யாஸ்பதம் - அசுபங்களுக்கு ஆஸ்பதமாகின்றது. அசேதந வஸ்து எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றது என்பது அதற்கு அசுபம். சேதநவஸ்து கர்மத்தினால் ஜ்ஞாநக்குறைவு அடைந்ததாய் அல்பங்களான அர்த்தகாமங்களாகிற அபுருஷார்த்தங்களில் புருஷார்த்த புத்தியைச்செய்கிறது என்பது அதற்கு அசுபம். இது யாதவமதம்.

இதி ச்ருதிந்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் - இப்படி, வேதம் தர்க்கம் இரண்டுக்கும் விருத்தமாயும், ஜகத்தில் பரவிவருகிறதாயும்.

மோஹநம் - மோஹநமாயும். பரமார்த்தமல்லாததில் பரமார்த்த புத்தியை ஜநிப்பிக்கிறபடியால் இவை மோஹநங்களே.

இதம் தம: யேந அபாஸ்தம் - யாதொரு யாமுநமுநியால் இந்த அஜ்ஞாநமானது நிரஸிக்கப்பட்டதோ. அஜ்ஞாநத்தை இருளாகப் பேசுவது அநுரூபமே.

ஸ ஹி விஜயதே - 'அவர் ஜயிக்கிறார்' என்பதால் அவருடைய உபாஸநம் சொல்லப்பட்டது. "ஜயது யதிராஜ:" என்று சிறிய திருவடி உத்கோஷிக்கவில்லையோ?

அசேஷ ஜகத்திதாநுசாஸந ச்ருதிநிகரசிரஸி ஸமதிகத:
அயமர்த்த:, ஜீவ பராத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாந பூர்வக வர்ணாச்ரம

'அசேஷ ஜகத்தித' என்பது முதல் 'வ்யதிவாதயந்தி' என்பது வரையில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்வபக்ஷத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்.

அசேஷ ஜகத் - ஸகல ஜகத்துக்கும். அதாவது - பலவித அதிகாரிகள் அடங்கிய ஜகத்துக்கு; ஸகல அதிகாரிகளுக்கும்.

ஹிதாநுசாஸந - ஹிதத்தைத் தெளிவாக ஜ்ஞாபிப்பதில் ப்ரவ்ருத்திக்கும். 'ஹிதம்' என்பது, உபாயம் உபேயம் இவைகளை விஷயமாக உடையது. அநுசாஸநமாவது - விவிச்ய ஜ்ஞாபகம். இப்படி ஹிதத்தைப் போதிக்க ப்ரவ்ருத்திக்கும் வேதம் ப்ரமத்தைச் சொல்லாது என்பது குறிப்பு. அபுருஷார்த்தமான ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும் உபாயத்தையும், மிகவும் நிந்த்யமான அபிசார க்ரியைகளையும் வேதம் சொல்லுகின்றதே! இது உபபந்நமோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடும். வேதம் ஸ்வர்க்கம் முதலிய அபுருஷார்த்தங்களைச்சொல்வது, அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளும் ஜகத்தில் இருக்கிறபடியால். அத்யந்தம் அஹிதமான அபிசாரங்களைச் சொல்வதும், அம்மாதிரி கர்மங்களில் நோக்கமுள்ள துஷ்டர்களை, பக்ஷ்யவிசேஷங்களால் குழந்தைகளைப் போல வசீகரிப்பதற்காகவே. 'த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:' (2-45) என்னும் ஸ்ரீ கீதாவாக்யத்தின் கீழ் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பின்வருமாறு பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கிறார். ஸகல ஜனங்களிடமும் வேதம் வாத்ஸல்யம் உடையதானதால், அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி அது ஹிதத்தை உபதேசிக்குமன்றோ? அப்படி உபதேசியாவிட்டால், ரஜஸ் தமஸ் குணம் நிறைந்துள்ள ஜனங்கள், தம்மால் அபேக்ஷிக்கப்படும் பலத்தை அடைய உபாயம் அறியாதவர்களாய் அநுபாதேயங்களில் உபாதேய ப்ரமம் செய்து அது வழியாக நாசத்தை அடைந்துவிடுவார்கள். 'யதா அநவேக்ஷ்யைவ ப்ரவ்ருத்தா: வாத்ஸல்யாதிசயாத் மாதா பித்ருஸஹஸ்ரேப்யோபி வத்ஸலதரம் சாஸ்த்ரம்' என்பது ஸ்ரீ தாத்பர்ய சந்த்ரிகையின் வாக்யம்.

ச்ருதி நிகர சிரஸி - வேதக்கூட்டத்தின் சிரஸ்ஸில். பரதேவதையைப் பற்றியே ப்ரதிபாதிக்கும் வேத பாகத்திற்கு 'வேதசிரஸ்' 'வேதாந்தம்' என்று பெயர். வேதங்களும் அநேக சாகைகளை உடையவை. 'ஸகல சாகைகளிலும் காணப்படும் வேதாந்த வாக்யங்களில்' என்பது அர்த்தம். 'ச்ருதி:' என்பது 'ச்ரூயதே நித்யம்' 'எப்பொழுதும் கேட்கப்படுகின்றது' என்னும் அர்த்தமுள்ளது. அதாவது - மனிதனால் சொல்லப்படாமல் அத்தக் காரணத்தினாலே நித்யமாயும் எவ்வித தோஷமும் அற்றிருக்குமாம் வேதம்.

அயமர்த்த: ஸமதிகத: - இந்த அர்த்தமானது (அதாவது - பின்சொல்லப்படப் போகும் அர்த்தமானது) நன்றாக அறியப்பட்டிருக்கிறது.

ஶ்ரமதர்மேதிகர்தவ்யதாக பரபுருஷசரணயுகள த்யாநார்சந ப்ரணாமாதிரத்யர்த்தப்ரியஸ் தத்ப்ராப்திஃபல: । அஸ்ய ஜீவாத்மநோ அநாத்யவித்யா ஸஞ்சித புண்யபாபரூப கர்மப்ரவாஹ

ஜீவபரமாத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநபூர்வக - ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவைகளின் உண்மையான ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும். அதாவது - அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநத்துடன் செய்யப்படும். உண்மையான ஜ்ஞாநமாவது - ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடையது என்னும் ஜ்ஞாநமே. இதுதான் உண்மையான ஜ்ஞாநம். "ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் - தத்ஸத்யம்" என்று பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருப்பதே ஸத்யம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வர்ணாச்ரம தர்மேதிகர்தவ்யதாக - வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநத்தை அங்கமாக உடைய. 'கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உண்மையான ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும் கர்மாநுஷ்டாநத்தை உடைய' என்பதால் கேவலம் வாக்ய ஜந்ய ஜ்ஞாநம் உதவாது என்று சொன்னதாயிற்று. சிலா, கர்மாநுஷ்டாநங்கள் கேவலம் ப்ரஹ்மோபாஸநத்தில் ஒரு இச்சையை மாத்ரம் ஜநிப்பிக்கும் என்று சொல்வர். மற்றும் சிலர், கர்மாநுஷ்டாநத்தால் ப்ரதிபந்தகங்கள் விலகுகின்றன, ஜ்ஞாநத்தினுல் ப்ரஹ்மம் அடையப்படுகின்றது, ஆகையால் இரண்டும் ஸமமாகக் காரணமாகின்றன என்று சொல்வர். இவை இரண்டும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு அநபிமதம். இந்தக் கர்மங்களே பகவதாராதநமாகின்றன; அதனுல் ப்ரஸந்நனுகி பகவான் அநுக்ரஹிக்கிறுன் என்னும் தமது மதத்தை இது ஸூசிப்பிக்கின்றது.

பரபுருஷ சரணயுகள - பரம புருஷனுடைய திருவடிகளில். 'பரம புருஷன்' என்பதால் தேவதா விசேஷமும், 'சரணயுகள' என்பதால் தாஸ்யத்திற்குத் தகுந்த வ்யாபாரமும் தோன்றுகின்றன.

த்யாநார்சந ப்ரணாமாதி: - த்யாநம், அர்ச்சநம், ப்ரணமம் இவை முதலிய. அதாவது - நாமஸங்கீர்த்தநம் யஜநம் முதலியவைகளும் என்பது குறிப்பு. இவைகளுக்குள் த்யாநம் முக்யமே. ஆனுலும், இவைகளால் ஏற்படும் பரமபக்தியைக் கவனித்து இவைகளைத் துல்யமாகச் சொன்னபடி. அர்ச்சநம் ப்ரணமம் இவைகளுடன் கூடிய த்யாநமே உபேயத்தைக் கிடைக்கவொட்டாமல் தடுக்கும் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கடிக்கக்கூடியது.

அத்யர்த்தப்ரிய: - மிகவும் ப்ரியமான- த்யாநம் முதலியவைகள் அளவற்ற ப்ரீதி பூர்வகமாகவே செய்யப்படவேண்டும். ப்ரீதி விரஹிதமான த்யாநம் முதலியவை உபாயமாகா என்பது தாத்பர்யம்.

"மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" என்னும் பக்தி ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் ச்லோகத்தில்,

---

அத்யர்த்தப்ரியஸ்ஸந் மந்மநா பவ - அத்யர்த்தமான ப்ரீதியுடன் என்னிடம் மாஸ்ஸை நிவேசிக்க வேண்டும்.

அத்யர்த்தப்ரியஸ்ஸந் மத்யாஜீ பவ - அத்யர்த்தமான ப்ரீதியுடன் என்னிடத்தில் சேஷவ்ருத்தியைச் செய்.

அத்யர்த்தப்ரியஸ்ஸந் மாம் நமஸ்குரு - அத்யர்த்தமான ப்ரீதியுடன் என்னிடத்தில் நமஸ்யையைச் செய், என்றன்றே அந்வயம்?

தத்ப்ராப்திஃபல: - இப்படிப்பட்ட த்யாநம் முதலியன அவனை அடைவதைப் பலமாக உடையன. 'அத்யர்த்தப்ரிய: த்யாநார்சநாதிஸ் தத்ப்ராப்திஃபல:' என்பது அந்வயம்.

அஸ்ய ஜீவாத்மந: - இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு. பரமாத்மாவைவிட விருத்தமான ஸ்வபாவத்தை உடைய இந்த ஜீவனுக்கு. வஸ்து ஸ்திதி இவ்விதம் இருக்கையில் ஐக்யம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும் என்பது குறிப்பு.

அநாத்யவித்யா ஸஞ்சித - அநாதிகாலமாக வரும் அவித்யையால் ஏற்பட்டுள்ள, அவித்யை என்றுல், தேஹத்தை ஆத்மா என்றும், ஆத்மா ஸ்வதந்த்ரன் என்றும் ப்ரமிப்பது.

"அவித்யாதருஸம்பூதிபீஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம் ।
அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: ॥"

(ஆத்ம பின்னவஸ்துவில் ஆத்மபுத்தியும் நமக்கு ஸ்வம் இல்லாததை நம்முடையது என்று நினைக்கும் புத்தியும் அவித்யை என்று சொல்லப்படும்). அவித்யையால் கர்மம், கர்மத்தால் தேஹப்ராப்தி, தேஹஸம்பந்தத்தால் அவித்யை என்று அந்யோந்யாச்ரய ரூபமான தோஷமானது 'அநாதி' என்பதால் பரிஹ்ருதம்.

புண்யபாபரூப - புண்யம் பாபம் இந்த ரூபமான. 'புண்யம் என்பது தேஹத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்று நினைத்தன்றே செய்யப்படுகிறது? அது அவித்யையின் கார்யம் என்று எப்படிச்சொல்லக்கூடும்' என்றுல், அந்த ஜ்ஞாநம் இருந்தபோதிலும் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே சேஷன் என்னும் ஜ்ஞாநம் இல்லாமற்செய்யப் படுகிறபடியால் அது அவித்யா கார்யமே. ஸ்வர்க்கம் முதலிய ப்ரயோஜநத்தை உத்தேசித்தன்றே புண்யம் செய்யப்படுகிறது? ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யத்தில் 'ஶுபாஶுப பரித்யாகீ' (11-17) என்பதை விவரிக்குமிடத்தில் 'பாபவத் புண்யஸ்யாபி பந்தஹேதுத்வாவிஶேஷாத் உபயபரித்யாகீ' (பாபம்போலே புண்யமும் பந்தத்திற்குக் காரணமாதலால், இரண்டையும் த்யஜித்தவன்) என்று சொல்லப்பட்டி

[illegible]

ருக்கிறது. ச்ருதியிலும் ' [illegible] ' என்பதற்குப் பிறகு ' [illegible] ' என்பது காணப்படுகிறபடியால், முமுக்ஷுவுக்கு [illegible]மும் பாபம்போலே பந்தகமே என்று சொன்னதாகிறது.

[illegible] - கர்ம பரம்பரைக்குக் காரணமான.

[illegible] - ப்ரஹ்மா முதலிய தேவதைகள், மநுஷ்யர்கள், பசுபக்ஷிகள், வ்ருக்ஷம் முதலியவை, இத்யாதியான.

[illegible] - நாநாவித தேஹங்களில் ப்ரவேசிப்பதால் உண்டாகும்.

[illegible] - அந்தந்தத் தேஹங்களிற் செய்யப்படும் ஆத்ம ஜ்ஞாந பலமாய் ஏற்படும். அவித்யையால் புண்ணிய பாபருபமான கர்மம், அதனால் தேஹப்ரவேசம், தேஹப்ரவேசத்தால் தேஹாத்மாபிமாநம் என்று அநாதிப்ரவாஹம்.

[illegible] - விலக்கக்கூடாத ஸம்ஸார பயத்தைப் போக்கடிக்கும்பொருட்டு. ' இதெல்லாம் பொய் ' என்று எவ்வளவு தடவை உத்கோஷித்தாலும் இது நிவர்த்திக்கமுடியாது என்பது த்யோதிதம்.

[illegible] - தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அதன் ஸ்வபாவம். இதன் ஸ்வரூபம், ஜ்ஞாநந் தன்னை லக்ஷணமாக உடையது; ஸ்வபாவம், பகவானுக்கு சேஷமாக இருக்கும் தன்மை. உபாஸிக்கவேண்டியவனுக்கு இந்த இரண்டும் அறிகுணங்கள்.

[illegible] - அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அதன் ஸ்வபாவம். இதன் ஸ்வரூபம், எல்லாருக்கும் ஈச்வரனாக இருக்கும் தன்மை; ஸ்வபாவம், ஆச்ரிதர்களுக்கு [illegible]மாக இருக்கும் தன்மை. உபாஸிக்கப்படவேண்டியவனுக்கு இந்த இரண்டும் அறிகுணங்கள்.

[illegible] - அந்தப் பரமாத்மாவை உபாஸிப்பது. இது உபாயம்; இது ஏற்கெனவே விஸ்தாரமாக விவரிக்கப்பட்டது.

[illegible] - அந்த உபாஸநத்திற்குப் பலமான.

ஸ்ரீ:

[illegible]

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

[illegible] ।
[illegible] ॥ 1.

ஸ்ரீ:

[illegible]

ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த பாஷ்யம்.

அவதாரிகை.

ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாருக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ' மயர்வறமதிநல மருளினன் ' என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்க, கொடுத்த ஜ்ஞாநம் பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநமாகையாலே பரபக்தியுக்தராய்க்கொண்டு பகவத்குணாநுபவத்தைப் பண்ணி, அதனுடைய விபாகதசையான பரஜ்ஞாநம் பிறந்து, அதடியாகப் பரமபக்தி பிறந்து, அத்தாலே ' [illegible] ' என்றும், ' [illegible] ' என்றும் ' தம்மையேயொக்க வருள்செய்வர் ' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பெற்று, பார்யைக்கு அங்க பூஷணம்போலே ' வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் ' என்றும், ' அவாவற்று வீடுபெற்ற ' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்தைப் பெற்ற ஆழ்வாருடைய த்ரவிடோபநிஷத் ரஹஸ்யத்தைப் பெரிய முதலியார் ஆழ்வாருடைய ப்ரஸாதத்தாலே லபித்து, பின்பு ஆசார்யோபதேச க்ரமத்தாலே ஆளவந்தார் அந்த த்ரவிடோபநிஷத் ரஹஸ்யார்த்தங்களை லபித்து, அதைத் தாம் அநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தாநத்தால் பிறந்த ப்ரீதி உள்ளடங்காமையாலே பரீவாஹாபேக்ஷை பிறக்கையாலும், ஸம்ஸாரிகள் துர்க்கதியைக்கண்டு இவர்கள் இதை இழக்கவொண்ணாதென்னும் க்ருபையாலும், ஸகலோபநிஷத் ரஹஸ்யமாய், துர்ஜ்ஞேயமான அர்த்தத்தை ஸர்வரும் அறியும்படியாக, இவர், ஸ்தோத்ரமாக வெளியிடுகிறார்.

பகவத் வ்யதிரிக்த விஷயங்களில் ஸ்தோத்ரமாவது— 'ஸ்தோத்ரம் குணகீர்த்தநம்', 'அஸத்குணாநுகீர்த்தநம்' என்று இல்லாதவற்றை ஏறிட்டுச் சொல்லுதல். உள்ளத்தை யடையச் சொல்லுதலாயிருக்க, 'யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே', 'அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்', 'ஸ்வகுணாநுபூதி கதஶோபி சேதஸ:', 'ந ஸமேயு: ஸமாஸ்தாநம்' என்று பரிச்சேதித்துப் பேச நிலமல்லாத பகவத்விஷயம் ஸ்துதி விஷயமானபடி என்னென்னில்: அங்ஙனே இருந்ததேயாகிலும், 'ஸ்தவ்ய: ஸ்தவப்ரிய:' என்று ஸ்துதி ப்ரியனாகையாலும், 'ஏத்தவேழுலகுங்கொண்ட' என்றும், 'ஏத்தவேத்த வெங்கேய்தும்' என்றும், ஸ்தோத்ர வ்யவஹாரமுண்டாய்ப் போருகையாலும், இதொழிய வாசக சப்தமில்லாமையாலும், இவ்விஷயத்திலும் ஸ்தோத்ரமென்னலாம்.

அதவா, 'தர்மார்த்த காமமோக்ஷாக்யா: புருஷார்த்தா உதாஹ்ருதா:' இதி சதுஷ்டயமென்றும், 'மன்னு மறம் பொருளின்பம் வீடு' என்றும் சொல்லுகிறபடியே புருஷார்த்தம் நாலாய், அவற்றில் தர்மம் ஸாதநதயா புருஷார்த்தமானாலும் க்லேச ஸாத்யமாகையாலும், அர்த்தம் ஸ்வயம் புருஷார்த்தமானாலும் அஸ்திரமாய் க்லேசஸாத்யமாகையாலும், புருஷார்த்தாந்தரங்களுக்கு ஸாதநமாகையாலும், காமம் ஸ்வயம் புருஷார்த்தமானாலும் அல்ப அஸ்திரத்வ அநர்த்தாவஹத்வ பீபத்ஸாத்யநந்த தோஷ துஷ்டமாகையாலும், மோக்ஷ சாஸ்த்ரத்திலே மோக்ஷ விரோதித்வேந நிந்திதமாயிருக்கையாலும், ஆளவந்தார், அவற்றை விட்டு, மோக்ஷத்திலும் ஆத்மப்ராப்தி துக்கேந சிரகால ஸாத்யமாகையாலும் பகவதநுபவத்தைப் பற்ற அல்பமாயிருக்கையாலும் அதையும் விட்டு, பகவத் ப்ராப்திக்கு உக்ததோஷங்களின்றி இருக்குமளவன்றிக்கே, 'நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாத ஸுகபாவைகலக்ஷண' என்கிறபடியே நிரதிசய ஸுகரூபமாய், 'ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி', 'பரமம் ஸாம்யமுபைதி', 'தம்மையே யொக்க வருள் செய்வர்' என்கிறபடியே ஆச்ரிதரைத் தன்னைப்போலேயாக்கிப்பிக்கக் கடவனாய், 'ஸத்யஸ்ஸங்கல்ப:' என்று அயத்ந ஸாத்யமாய் ப்ராப்த புருஷார்த்தமுமாயிருக்கையாலே இதுவே புருஷார்த்தமென்று அத்யவஸித்து, அந்த பகவத் ப்ராப்தியாகிறதும், 'ஸ்வயா நகேஷு ஜ்ஞாதவிஷயமநுஜந்ம்', 'ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ', 'தஸ்யைவ பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி', 'தாஸோஹம் வாஸுதேவஸ்ய', 'தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே', 'தாஸோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய', 'யஸ்யாத்மா ஶரீரம்', 'யஸ்யாக்ஷரம் ஶரீ-

ரம்', 'ஜகத் ஸர்வம் ஶரீரம் தே', 'ஸர்வம் ப்ராணி ...', 'தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:' என்று ஜீவபரர்களுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷசேஷி பாவேந ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லி, 'யேந யேந தாதா கச்சதி', 'ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா', 'காமயே வைஷ்ணவத்வம் ஸர்வஜந்மஸு கேவலம்', 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி', 'ஒழிவில் காலமெல்லாம்' இத்யாதிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமான போகத்தைச் சொல்லுகையாலும், பதிவ்ரதைக்குப் பதிசுச்ரூஷணம்போலே சேஷவஸ்துவுக்குக் கைங்கர்யம் என்று அத்யவஸித்து, இனி "ஶேஷஜம் ஶரவத்ப்ராப்தி:" என்று அவனே ப்ராப்யமென்கிறதும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாகையாலே, 'ஸ்வநாதேநாபிநிஷ்க்ருதே' என்று ஸ்வஸ்வரூபத்தை ப்ராப்யமென்கிறதும் கைங்கர்யத்துக்கு ஆச்ரயமாகையாலே, 'ஸோऽத்வந: பாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' என்று தேசவிசேஷத்தை ப்ராப்யமென்கிறதும் கைங்கர்ய வர்த்தகமாகையாலே, 'நிவர்த்தி ஶ்ரீணி:' என்று ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப் புருஷார்த்தமென்கிறதும் கைங்கர்ய விரோதியாகையாலே, இவை கைங்கர்யோபயோகி யல்லாதவன்று 'ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்த:' என்றும், 'மணிமாமை குறைவிலம்' என்றும், 'உடம்பினால் குறைவிலம்' என்றும், 'உயிரினால் குறைவிலம்' என்கையாலே அபுருஷார்த்தமென்றும், ததீயசேஷத்வத்தையும்புருஷார்த்தமென்கிறதும்பதிவ்ரதைக்குப் பதியினுடைய ஆத்மாம்சத்திலும் குணம்சத்திலும் ஸௌந்தர்ய விசிஷ்டமான தேஹாம்சமே ப்ராப்யமுமாய் அத்தாலே பாதிவ்ரத்ய ஹாநியில்லாதாப்போலே, இப்படி ஸகலசாஸ்த்ர தாத்பர்யமான புருஷார்த்தத்தை நிச்சயித்து, இதுக்கு உபாயம் பக்தி ப்ரபத்திகளென்று இரண்டாய், அவற்றுள் பக்தி, [பக்தியாவது— 'ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்', 'ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:' 'நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய:', 'தமேவ தீரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத', 'ஸத்யாநந்யயா ஶக்ய:' 'த்ருஷ்டிம் ஸஹதே பரம்' என்று வேதநத்யாந உபாஸந சப்த வாச்யமாய், பக்திரூபாபந்நமாய், தர்சந ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநவிசேஷம் பக்தியாகிறது.] அங்கிவித்யாங்கிகையாய் கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதையுமாகையாலே அதிக்ருதாதிகாரமாய் விளம்ப்ய பலப்ரதமுமாய் ப்ரமாத ஸம்பாவனையும் உண்டாகையாலே அதனைவிட்டு, இந்தத் தோஷமொன்றுமின்றிக்கே 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ', 'ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மா', 'தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தம்' ...

[illegible] என்று இத்யாதி ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸித்தமாய், ஸாரமுமாய், அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாந விசேஷமுமான ப்ரபத்தியையே உபாயமாக நிச்சயித்து, இப்படி ப்ராப்ய ப்ராபகங்களை நிஷ்கர்ஷித்து, இவற்றை ஸ்தோத்ர ரூபத்தாலே ஸர்வேச்வரனை நோக்கி ப்ரார்த்திக்கிறாரென்றுமாம்.

பகவத் ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்புக்கவர் ஆசார்யஸ்துதியில் பார்ப்பானேன்? [illegible] என்னுமாப்போலே அஸங்கதமென்னில், பகவத் விஷயத்தைத் தமக்கு ஸ்துதி விஷயமாக்கிக் கொடுத்த உபகார ஸ்ம்ருதியாலும், ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கு அடியான ஜ்ஞாந வைசத்யார்த்தமாகவும், அவிக்ந பரிஸமாப்த்யர்த்தமாகவும் பண்ணுகிறாராகையாலே ஸங்கதம். அதில் மாநஸமாகவமையாதோ என்னில், இப்ரபந்தத்தை அதிகரிப்பார்க்கு உபகாரகமாகையாலே வாசிகமாக்கினதும் யுக்தம். உபகார ஸ்ம்ருதியாலே வந்த ஆசார்யாநுவர்த்தநம் ப்ரமாண ப்ரஸித்தம். [illegible] கிமவ, ஒரு ரத்நத்தை ஒருவன் கொடுத்தால், அதினுடைய மஹார்க்கதை அறியக் கொடுத்தவனை ஆதரிக்க ப்ரமாணம் வேண்டுமோ? ஆகையால், இது உபபந்நம். ஜ்ஞாந வைசத்யார்த்தமாக ஆசார்யாநுவர்த்தநம் சிஷ்டாசார ப்ராப்தம். [illegible] அங்ஙனே யாகில், ஸ்வாசார்யனை விட்டு அவர் குருக்களைப் பற்றுவானேன்? என்னில், ஆசார்ய ஸ்துதியிலும் ஆசார்ய ப்ரியமிறே உத்தேச்யம். ஸ்வாச்ரயணத்தில் காட்டில் பெரிய முதலியாரை ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் ப்ரீதி மிக்கிருக்கையாலே அதைப் பேசுகிறார்.

பெரிய முதலியார் ஆழ்வாருக்கு பகவத் ப்ராவண்யமடியாகப் பிறந்த ஜ்ஞாநத்தை ஆழ்வார் ப்ரஸாதத்தாலே பெற்றுத் தம்மளவிலே பர்யவஸிக்

கையன்றிக்கே பின்புள்ளார்க்கும் உபகாரகமாம்படி இத்தர்சந ஸ்தாபகரானபடியாலும், மணக்கால் நம்பி 'பெரிய முதலியாருடைய அர்த்தம் இது உம்முடைய பேற்றுக்கெல்லாம் அவருடைய திருவடிகளிலே ஸம்பந்தமே' என்கையாலும் அவரை ஆச்ரயிக்கிறார். இதை நினைத்திறே பட்டர், '[illegible]' என்றதும். வேத காரணமான ப்ரணவம் வேதாத்யந்தங்களிலே யானாப்போலே, இங்கும் ஆத்யந்தங்களிலே ஆசார்ய ஸ்துதியாய் நடுவிலே பகவத் ஸ்தோத்ரமாக இருக்கிறது. முதலிட்டு மூன்று ச்லோகங்களாலே பெரிய முதலியாரை நமஸ்கரிக்கிறார்.

(1) முதல் ச்லோகத்தில், ஒருவனைக் கவிபாடப் புக்கால், அவன் ஐச்வர்யத்தைச் சொல்லிக் கவிபாடுமாப்போலே, வைஷ்ணவனுக்கு ஐச்வர்யமான ஜ்ஞாந வைராக்யங்களுடைய ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லி நமஸ்கரிக்கிறார். தநமாயதானே கைக்கூடும் என்று வைஷ்ணவனுக்கு தநம் பக்த்யாதிகளென்று சொல்லிற்றிறே.

[illegible] என்கிறபடியே எனக்குரியேனல்லேன், பெரிய முதலியாருக்கு சேஷம் என்கிறார். 'நமோ விஷ்ணவே' என்கிறாப்போலே, 'நமோ நாதாய' என்கிறார் உபகார ஸ்ம்ருதியாலே. 'நமோ விஷ்ணவே' என்றும், '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஈச்வரமுநிகள் ஸ்ரீரங்கநாதனென்று திருநாமஞ் சாற்றுகையாலே, நாதனென்று திருநாமமாகிறது.

[illegible] - எப்படிப்பட்டவர் என்னும் அபேக்ஷையிலே சொல்லுகிறது. இவருடைய ஜ்ஞாநாதிகள் இன்னாருடைய ஜ்ஞாநாதிகள்போலே இருக்குமென்று நினைக்கவொண்ணாது என்னுதல். இவ்வளவு என்று ஜ்ஞாநாதிகராலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்கை.

[illegible] - கீழ் இயத்தா ராஹித்யத்தைச் சொல்லுகையாலே க்ருஹீதாம்சம் அநுஸந்தித்தாருக்கு ஆச்சர்யாவஹமாயிருக்குமென்கை. "என்னக்கால்" இத்யாதியில் க்ருஹீதாம்சம் இனிதாயிருக்குமென்றதிறே.

[illegible] - வ்யாஸாதிகளைப்போலே ஸ்வயத்ந ஸாத்ய தபஸ்ஸாலே வந்ததன்றிக்கே, '[illegible]' என்றும் 'மயர்வற மதிநல மருளினன்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாகையாலே வருத்தமற்றிருக்கை.

ஜ்ஞாந - ஜ்ஞாநமாவது சிதசிதீச்வர தத்வங்களை விஷயமாக உடைத்தாயிருக்கை. அதாவது - ஆத்மா ஈச்வரனுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமென்றும், அசித் ஸ்வரூபம் த்யாஜ்யமென்றும், ஈச்வரன் 'உபாதேயதம:' என்றும் அறிகை. ஜ்ஞாநமென்றால் இவ்விசேஷத்தைக் காட்டுகிறது. 'தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யது3க்தம்', 'வித்3யாऽந்யா ஶில்பநைபுணம்' என்று வ்யதிரிக்த விஷய ஜ்ஞாநம் அநர்த்தாவஹமென்றும் ஶில்பமாத்ர மென்றும் சொல்லிற்றிறே.

வைராக்3ய - இவ்விலக்ஷண ஜ்ஞாநத்தாலே பகவத் வ்யதிரிக்தங்களில் நிஸ்ப்ருஹராயிருக்கை. "வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை."

ராஶயே - ராசியென்று ஸமூஹம். 'ஜ்ஞாநராஶயே வைராக்3யராஶயே', ஜ்ஞாந வைராக்யங்கள் ஒன்றாயிருக்க 'ராசயே' என்பானென்? எனில், பகவத் ஸ்வரூபாதிகள் ஜ்ஞாந விஷயங்களாகையாலே பல; 'ஸர்வம் ஜக3த்' என்று த்யாஜ்ய விஷயங்களும் பலவாகையாலே சொல்லலாம். லோகத்தில் விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாந வைராக்யங்களெல்லாம் இவருடைய ஜ்ஞாநவைராக்யங்களிலே அந்தர்ப்பூதமாம்படி இருக்கையாலே சொல்லுகிறதென்றுமாம், 'யத்கிஞ்சித் க்ரியதே கர்ம யஸ்ய சேத3 ச வேத3 ஸர்வமேதத்3 த்4யாத' இதி; யத்கிஞ்சித் க்ரியதே ப்ராணிபி4: கர்ம யச்ச ஸர்வம் வேத3நாம விஜ்ஞாநம் தஸ்யாம்ஶம் யஜ்ஞ கர்மார்ஹ க்ரதம் ஸ வேத்3ரஶ:', லோகத்தில் அநுஷ்டிதமான கர்மங்களும் ஜ்ஞாநங்களும் யாவனொருத்தனுடைய கர்ம ஜ்ஞாநங்களிலே அந்தர்க்கதமாயிருக்கும், அவன்தானே கிடீர் ரைக்வன் என்று பார்த்துச் சொல்லுமாப்போலே.

முநயே - 'ந விவேத3 தி3நா ராத்ரம்' என்றும், 'பஶ்யந்நபி ந பஶ்யதி' என்கிறபடியே த்யேய வஸ்துவை ஸர்வதா ஸாக்ஷாத்கரித்து, "ஏதுசெய்தான்மறக்கேன்மனனே" "என்னெஞ்சம்அவனென்றேகிடக்கும்" இவர் க்ருஷ்ணனை அநுஸந்தித்திருக்க இராஜாவாலும் ஸமாதி பங்கம் பண்ணப்போயிற்றில்லை.

அகா3த4ப43வத்34க்தி ஸிந்த4வே - பக்தியாவது ஜ்ஞாநவிசேஷமாயிருக்க பக்தியைப் பிரித்துச் சொல்லிற்று, அதினுடைய ப்ராசுர்யஞ் சொல்லுகைக் காகவும், ப்ராதாந்யம் சொல்லுகை தோற்றுகைக்காகவும். 'பக்தியாகிறது - 'ஸ்நேஹபூர்வமநுத்4யாநம் ப4க்தி:' என்றும், 'ஸ்வாமிநி ஸ்வாஸ்ய ஸ்நேஹ பூர்வா ஸ்ம்ருதி:' என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அநுபபூஷை. 'பகவத்' சப்தத்

தஸ்மை நமோ மது4ஜித3ங்க்4ரி ஸரோஜ தத்த்வ
ஜ்ஞாநாநுராக3 மஹிமாதிஶயாந்த ஸீம்நே |

தாலே பரமபதத்தில் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. 'வாஸுதே3வோऽஸி பூர்ண:' என்று ஷாட்குண்ய பூர்ணனுயிறே இருப்பது. 'அகா3த4' அக்ஷோப்ய. அர்த்தாந்தரம் - பரிச்சேதிக்க வொண்ணுதிருக்கை. ஒருவரால் நிலைகொள்ள வொண்ணுதிருக்கை. ஸிந்த4வே - 'காதல் கடலின் மிகப்பெரிது' என்றும். ஆசையென்னும் கடலென்னும், ஈச்வரனுக்கும் நிலைகொள்ள வொண்ணுதே, தாம் அதில்புக்கு அமிழ்ந்தபடியாயிருக்கை. 'அசிந்த்யாத்3பு4தாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாநவைராக்3யராஶயே முநயே அகா3த4ப43வத்34க்திஸிந்த4வே நாதா2ய நம:.

(2) முதல் ச்லோகத்தாலே பரத்வவிஷயமான ஜ்ஞாநாதிகளுடைய ப்ரகர்ஷம் சொல்லிற்று. இந்த ச்லோகத்தாலே அவதாரவிஷயமான ஜ்ஞாநாதிகளாகையாலே அதினுடைய ப்ரக்ருஷ்டதரத்வம் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநாதிகள் தம்மளவில் பர்யவஸியாதே என்னளவும் வர வெள்ளங்கோத்ததென்னவுமாம்.

தஸ்மை நம: - 'நமஸ்தஸ்மை நமஸ்தஸ்மை' என்றும், 'நமோ நமஸ்தேऽஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ:' என்றும் சொல்லுகிறபடியே இன்ன மலர்க்கடியேன் என்கிறார்.

மது4ஜித: - அநிருத்தராய் வந்து அவதரித்து முதல் களையான மதுவை நிரஸித்தால்போலே பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குமவனென்கை.

அங்க்4ரி - அந்த ஸ்வபாவத்தாலே '[illegible]' என்று பெரிய முதலியார் தோற்றிருக்கும் படியையும், அவருடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தையும் சொல்லுகிறது.

ஸரோஜ - ஸம்பந்தமில்லாவிடினும் விடவொண்ணுத போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. விகாஸம், செவ்வி, குளிர்ச்சி, பரிமளம் முதலானவற்றுக்குத் தாமரையை ஒருபடிக்குப் போலியாகச் சொல்லலாயிருக்கை.

தத்த்வஜ்ஞாந = தத்வஜ்ஞாநமாவது — அவதார விஷயஜ்ஞாநமும் ஆச்ரித பாரதந்த்ர்ய விஷயஜ்ஞாநமும். 'ஜந்ம கர்ம ச மே தி3வ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: - த்யக்த்வா தே3ஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந

நாதாய நாதமுநயேऽத்ர பரத்ர சாபி
நித்யம் யதீயசரணௌ சரணம் மதீயம் ॥ 2.

என்றும் தானே அருளிச்செய்தானிறே. 'த்வத்ப்ரியார்த்தம் ஸஹஜாநகீ போதிஷு' 'அஹம் த்வா ராவணம் ஸம்யே', 'யஸ்யா ஹ்ருதம் த்ரைலோக்ய சத்ருக்நம் ஸாபிசாநத - அபேக்ஷ ஸர்வம் கிம் ஹி ஸூஸுகாத்ந்யாதாம் ஸிவே' என்று அருளிச்செய்தானிறே சக்ரவர்த்தித் திருமகன். 'ஸஹஸ்ரம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்', 'ஜாதாநாம் நாதிவர்த்தயே:' இத்யாதி.

அநுராக - அநுராகமாவது - இவற்றையெல்லாவற்றையும் அநுபவித்தாலல்லது நிற்கவொண்ணுத ப்ரேமம்.

மஹிமாதிசயாந்தஸீம்நே - ஜ்ஞாநாநுராகங்களுடைய மஹத்வத்தின் முடிவே எல்லையாயிருக்குமவர்க்கு. மஹிமா - மஹத்வம். மநுஷ்யாநந்தமே தொடங்கி 'ஸதேவ ஸோம்ய' என்கிற க்ரமத்தாலே ஈச்வராநந்தத்திற்கு எல்லையாயிருக்கும் இருப்புப்போலே, இவருக்கும் தத்வ விஷய ப்ரேமத்துக்கு எல்லையாயிருக்குமிருப்பு.

நாதாய - ஸ்வாமிநே.

நாதமுநயே - இத்தர்சநத்துக்கு நாதனே என்று 'மதுரகவிதனை யன்றி மற்றிலேன்' என்றிருக்கும் மஹாத்மாக்களாலே கொண்டாடப்படுவாராயிற்று. தத்வஹிதங்களைத் திருவுள்ளத்திலே கூடு பூரிக்குமவர் 'தஸ்மை நம:' என்று அந்வயம்.

உபகார ஸ்ம்ருதியாலே அவரை ஆதரித்தாராகில், ஐஹிக ஆமுஷ்மிகங்களுக்கு வேண்டாவோ? என்று பகவதபிப்ராயமாக அருளிச்செய்கிறார்:—

அத்ர பரத்ர சாபி - ஸம்ஸாரத்திலும், ப்ராப்யமான நித்ய விபூதியிலும்.

நித்யம் - நித்யாக்நிஹோத்ரம் போலன்றிக்கே, அநவரதம் என்கை.

யதீய சரணௌ - என்னை இவ்வவஸ்தாபந்நனுக்கின திருவடிகள்,

சரணம் - உபாய உபேயங்கள் இரண்டும்.

மதீயம் - பெரியமுதலியார் திருவடிகளாகில் எனக்கு இரண்டுமாயிருக்குமென்கை. அதாவது— ஸம்ஸார தசையிலே பகவானே உபாயமென்று உபதேசித்து உபாயாத்யவஸாயத்துக் கடியான ஸ்வாநுக்ரஹத்தாலே பகவத்ப்ராவண்யத்தை விளைத்தும், ப்ராப்யதேசத்திலே சென்றால் நித்ய ஸூரிகள் கோஷ்டியிலே ப்ரவேசித்தும், பின்பு நித்ய ஸூரிகளோபாதி உத்தேச்யமாயிருக்கையாலும் அப்படி சொல்லுகிறது. 'அத்ர பரத்ர சாபி நித்யம் யதீய சரணௌ மதீயம் சரணம், மதுஜிதங்க்ரி ஸரோஜ தத்வஜ்ஞாநாநுராக மஹிமாதிசயாந்தஸீம்நே நாதாய தஸ்மை நாதமுநயே நம:'

188266

ஸ்ரீ:.

பஞ்சாங்க ஸங்க்ரஹம்.

மார்கழிமீ".

1926	டிஸம்பர்மீ	16உ	மார்கழிமீ	1உ	வி. த்வாதசீ திதி.
,,	,,	17உ	,,	2உ	வெ. த்ரயோதசீ சதுர்தசீ, திதி த்யம்.
,,	,,	18உ	,,	3உ	ச. பூர்ணிமா திதி.
,,	,,	22உ	,,	7உ	பு. சதுர்த்தீ திதி.
,,	,,	23உ	,,	8உ	வி. அதிதி.
,,	,,	24உ	,,	9உ	வெ. பஞ்சமீ திதி.
,,	,,	30உ	,,	15உ	வி. ஏகாதசீ திதி, வ்ரதம்.
1927	ஜனவரிமீ	3உ	,,	19உ	தி. அமாவாஸ்யை.
,,	,,	9உ	,,	25உ	ஞா. ஷஷ்டி ஸப்தமீ, திதி த்யம்.
,,	,,	10உ	,,	26உ	தி. அஷ்டமீ திதி.
,,	,,	13உ	,,	29உ	போகிபண்டிகை, ஏகாதசீ திதி.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபையில் புதிதாய்ச்சேர்ந்த ஸ்வாமிகளின் திருநாமங்கள்:—

(1) ஸ்ரீ. எஸ். வாஸுதேவாசாரியார், மாம்பலம்.
(2) ,, கடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார், புரசவாக்கம்.
(3) ,, ராவ்சாஹிப் ராமாநுஜய்யங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
(4) ,, டி. ராஜகோபாலாசாரியார், விசாகபட்டணம்.
(5) ,, பாஸ்கர ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார், பழையசீவரம்.
(6) ,, பி. என். நரஸிம்மாசாரியார், வில்லிவாக்கம்.
(7) ,, ரகுபதி அய்யங்கார், கெடேக்தெரு.
(8) ,, சக்ரவர்த்தி விஜயராகவாசாரியார், ஜியார்ஜ் டவுன்.
(9) ,, பத்மநாப அய்யங்கார், ஜியார்ஜ் டவுன்.
(10) .. ராஜமய்யங்கார், ஜியார்ஜ் டவுன்.
(11) ,, வராஹஸ்வாமி அய்யங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
(12) ,, பி. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், மயிலாப்பூர்.
(13) ,, டி. டி. வரதாசாரியார், திருவல்லிக்கேணி.
(14) ,, யூ. வி. ரெங்கஸ்வாமி அய்யங்கார், ,,
(15) ,, எஸ். வரதாசாரியார், வாயல்பாடு.
(16) ,, எஸ் ராகவய்யங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
(17) ,, ஸம்பத் குமாராசாரியார் ,,
(18) ,, ஸ்ரீ. எஸ். எஸ். ராமாநுஜய்யங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
(19) ,, கே. எம். நரஸிம்ஹாசாரியார், ,,
(20) ,, எஸ். சக்ரபாணி அய்யங்கார், ராயப்பேட்டை.
(21) ,, டி. திருவேங்கடாசாரியார், பார்க் டவுன்.
(22) ,, ஆர். சௌரிராஜ அய்யங்கார், நன்னிலம்.
(23) ,, ஜி. வி நரஸிம்ம அய்யங்கார், கோயம்புத்தூர்.
(24) ,, த. ராமஸ்வாமிநாயுடு, உப்பிலிப்பாளயம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, மதிராஸ்.

போஷகர்.

ஸாவ்ஸாஹிப் ஸ்ரீ. உ.ப. வே. டி. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், டில்லி.

ஸபாத்யக்ஷர்.

கனம் ஜஸ்டிஸ் ஸ்ரீ. உப. வே. வ. வே. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், பி. ஏ. பி எல்.

ஸபாத்யக்ஷ ப்ரதிநிதிகள்.

1. ஸ்ரீ. உப. வே. எஸ். ராஜகோபாலாசார்யர், மன்னார்குடி.
2. ,, கோதண்டராம அய்யங்கார், பி. ஏ., எம். எல்., தஞ்சாவூர்.
3. ,, கோபாலாசார்யர், எம். ஏ., பி. எல். திருச்சிராப்பள்ளி.
4. ,, வ. பாஷ்யமய்யங்கார், பி. ஏ. பி. எல். மதுரை.
5. ,, திவான்பஹதூர் ஸ்ரீமான் ராமபத்ரநாயுடுகாரு, ஜமீன்தார், தொட்டப்ப நாயக்கனூர்.

கார்யதர்சி.

ஸ்ரீ. உப. வே. எஸ். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார், பி. ஏ. பி. எல்., மயிலாப்பூர்.

உதவிகாரியதர்சி.

ஸ்ரீ. உப. வே. கே. டி. ஸுந்தரராஜாசார்யர், பி. ஏ. எல். டி. ஜியார்ஜ் டவுன் சென்னை.

THE VEDANTA DIPIKA

A Tamil monthly Journal of Hindu Religion & Philosophy.

All literary communications, letters for publication etc. should be addressed to

S. Vasudevachariar B. A., L. T.,
Editor, Vedanta Dipika, Mambalam, Saidapet.

Money orders and cash remittances should be sent to
S. Gopalaswami Aiyangar B. A., B. L.,
High Court Vakil,
5. North Mada street, Mylapore.

All other communications should be addressed to
K. T. Sundara Raja Chariar B. A., L. T.,
Assistant Secretary Sri V. S. Sabha,
10. Katchaleswarar Agraharam,
George Town, Madras.

N. B. Subscribers are requested to send their subscriptions to the Secretary at their earliest convenience. Intending advertisers are requested to apply to the Assistant Secretary for terms.

Published by the Secretary Sri Vaishnava Siddhanta Sabha. Madras.